

Pop Rock

41

&

Sport

5 lei

Anul I

1991

noiembrie

La
multi
ani!

- ★ Rubrică nouă si rea: "Má holbez si eu..."
- ★ In Premieră: Rock la Zalău ★ Reveniri promise: Armored Saint ★ Luciano Pavarotti - super-star ★ Cronica sentimentală
- ★ Flash-news ★ Ducadam A.R.O.-ul Portocaliu ★ Topuri de tot felul ★ 10 melodii pentru "Vineri noaptea în direct"
- ★ Parodiază... ceva tot râmîne ★ Beatles - serial ★ Michael Jackson - serial

*de toate***DE TOATE***de toate***DE TOATE**

• La noi e greu pînă începe săptînul! Simbătă și duminică au fost, doar în București, atîtea spectacole cu atîția artiști încît se putea rezolva calendarul concertistic pînă prin martie 1992. La Palatul Copiilor au apărut Silvia Dumitrescu, Oana Sirbu, Aurelian Temisan, Gabriel Cotabîta și.a. Concursul „Misi Adolescentă” a avut multe puncte pozitive demonstrînd că fetele pot răspunde uneori mai „intelligent” (formula favorită a prezentatorului) decît sint întrebate. Iar ca valoare, adolescentele meritau sume duble față de miss-ele anterioare — senioare. Felicitări pentru cei care au gîndit și sponsorizat show-ul! Despre celelalte spectacole așteptăm păreri din... public!

• Francofolies la Blagoevgrad (Bulgaria) în zilele de 1 și 2 noiembrie a.c. O manifestare născută în 1985 la La Rochelle are o apariție experimentală în terra vecină. Cine va urca pe scenele orașului? Daniel Lavoie (Canada), Atlas (Bulgaria), Pauline Ester (Franța), Zap Mama (Belgia), Les Innocents (Franța), Milena (Bulgaria), Ray Lema și Ansamblul Pirin (primul din Zair iar grupul vocal este celebru, pătruns cu denumirea de „voile bulgare” în topurile din lume). Vor avea loc conferințe pe tema industriei muzicale, dreptul de autor, emisuni muzicale la radio și televiziune. Dl. Yannick Jame ne-a comunicat că organizatorii sunt interesați de o colaborare în perspectiva unor Francofolies și în România. Si astăzi cît mai curind.

• Singur nou pentru Tony Banks, Phil Collins și Mike Rutherford, adică Genesis: „No Son Of Mine”.

• The KLF de două ori! A doua formulă circulă folosind numele grupului prin cluburile americane. Liderul este Wanda D. fost solist la adevăratul KLF pe single-ul de succes „Last Train To Transcentral”. Un purtător de cuvînt reprezentându-i pe Jimmy Cauty și Bill Drummond a refuzat să comenteze întîmplările dar căsă editoare a discurilor KLF din S.U.A. va acționa în judecată a două variante. Drummond și Cauty vor lansa un disc (după 4 ani) cu numele The Justified Ancients Of Mu Mu. Tot în acest an ar trebui să iasă și al treilea album KLF. Se așteaptă colaborarea cu Tammy Wynette, una

dintre stelele muzicii country. • Huey Lewis And The News au primit discul de platînă pentru ultimul album, „Hard At Play. După un turneu european de două săptămîni au revenit în S.U.A. urmînd să reia traseele în prima parte a anului viitor. Lewis, la cîte 41 de ani împliniți în iulie, este tot mai optimist

desi a fost considerat multă vreme muzician de bar. • 2 ani și jumătate i-au fost necesari lui Julian Lennon pentru finalizarea albumului „Help Yourself” pe care figurează și „Saltwater” extras pe single și văzut la noi în cadrul programelor matinale de Super Channel. „A trebuit să mă impac mai

intîi cu mine insuși pentru că am suferit cumplit din cauza permanenței comparației cu tată. Am urmat chiar un tratament psihiatric pentru depresie. Dar am depășit momentul, imi recunoște originile și mi-am clădit propria personalitate, independentă de imaginea tatăi”. Continuă să-i fie cea mai bună prietenă, mama sa Cynthia (trăiește retrasă pe Isle Of Wight). Anul trecut Julian s-a despărțit fără motive de logodnică sa Olivia D'Abo. Acum locuiește la Hollywood la cîteva case de bunul său prieten, Justin Clayton, component al trupei sale de acompaniat.

• Jason Newsted, chitaristul de la Metallica, se preocupă mai nou de descoperirea tinerelor talente (cînd nu-i în turneu). În Kalamazoo/Michigan a dat peste trupa Thought Industry, al cărei nume se potrivește perfect cu sound-ul produs de tinerii muzicieni. Cu Dave Ogilvee de la Skinny Puppy la masa de mixaj se lucrează la albumul de debut. • Michelle Shocked condează pe colaborarea unor celebratî din lumea folclorului american la înregistrările nouăi ei album, cum ar fi Doc Watson, Dan Cray, The Hothouse Flowers, Garth Hudson, Levon Helm.

Rubrică nouă

și rea

MĂ HOLBEZ SI EU...

...ca mulți alții care scriu despre emisiunile TV, la micul ecran. Nu-mi propun să intru în competiție cu semnatarii cronicilor TV pentru că eu nu-s calificată ca dinșii. Mă uit pentru că nu POT face altceva. Am primit un mic spațiu aici și-l voi folosi pentru critică. De laudat văd că oamenii se laudă și singuri. Ce rost are observația acidă? Deocamdată nici unul, dar cu timpul realizatorii vor fi nevoiți să tina cont și de opinia altora. Voi citi toate scrisorile voastre în care veți comenta programele TV și le voi folosi cu certitudine, dacă sunteți de acord.

Simbătă după-amiază am urmat un program dedicat adolescentilor. Oricum, a fost o simbătă fără sedințe hiper culturale din alte săptămîni. Intenția a fost mai mult decât lăudabilită. Ce a ieșit? Diletantism la kilogram. Cu excepția frumoșilor copii aflați pe plateau tot restul părea nusponat, ci improvizat. Reclama prelungită la revista lui G. Mihăiță (simbol al adolescentilor din țară?), care nu m-a entuziasmat în postura de prezentator și reporter („Voi sunteți jucașii și foarte cunînti”, „Avem aici un întîrziat”, cînd era vorba de dl. Ion Cristoiu pe care eu îl respect). Chestionarul cu sărușul putea deveni interesant, cel despre rockeri și de pecheri a fost de-a dreptul pernîcios dacă nu chiar o demonstrație absolută a incapacității. Deși s-au dat citate din texte președintelui, imi permit să nu accept modul superficial în care s-a tratat problema muzicii, a fanilor și a profesorilor orientați. Copiii de la Romană stau la Casata! Pută deveni un subiect excelent. Un actor și un D. J. de ocazie discută „științific” despre rock? „Reportajele” n-au fost rele. Nici alegerea cîpturitor cu Deep Purple, The Rolling Stones sau Depeche Mode. „Melodia următoare este Vanilia Ice” zicea judele (prim). Florin Gheorghe n-a avut sansa să cinte o melodie întregă, nu stîm de ce, Torrent au oferit o piesă legănată, desigur era adolescent. Dacă TIM-PUL mereu invocat nu permite cutare și cutare rubrici nu se poate calcula înaintea emisiiei ca să se evite penibilitatea intrerupere a unor invitații cu adevărat de interes? Sau era un „desfășurător” care trebuia respectat oricum. Am mai retinut că ziua său buni sunt fii de jăranii, că se poartă stegulete cu Pepsi, că dacă mergă noaptea undeva calcă pe pioane, că microfonul are mineri și.

Idea, repet, FOARTE BUNA, trebuia dezvoltată de profesioniști prin împlinirea totală a adolescentilor. Si iar vor spune unu că altă dată va fi mai bine. Mă rog, eu am răbdare, dar gusturile unei generații două se deformează pentru că de formarea lor nu se ocupă nimănii.

Despre alte emisiuni, data viitoare. Vă aștept cu păreri și în să vă informez că sefii de aici, de la P.R. & S. mi-au promis spațiu constant și pentru cele mai bune scrisori de la voi.

GALBIOARA

DE LA HARAKIRI PRESS

Ajî crezut c-am dispărut? Vegheam din umbră. În nr. 39 la pag. 2, era vorba de „Ziua Internațională Jarre” (și nu NULĂ). La „Intermediem prietenii”, un scăpat mai multe: Manowar (nu Monowar), „The Blaze Of Glory” (titlul corect al piesei lui Bon Jovi) și Ten Years After (din care a apărut doar Years After). Azi am fost indulgenți!

NUME NOI ARRANT

Formația ființează în compoziția actuală din vara 1991. Este de fapt vorba de fosta trupă Crucea Nordului, la care s-au alăturat Richard Pitta, ex. Tectonic și Alexandru Ionescu. Muzica promovată: Tehno-thrash.

Componentă:

Mircea Bujoreanu (zis Marchizu), chitară bass, 30 ani, artist liber profesionist. Hobby-uri — istoria religiilor, tactica și strategia militară.

Formații preferate: Slayer, Megadeth, Overkill, Testament, Manowar.

Remus Cartileanu, chitară solo, 17 ani, elev în clasa a XII-a la liceul Gheorghe Sînca. Cintă la chitară de la vîrstă de 13 ani și din 1991 la Arrant. Hobby: sport.

Pitta Richard tobe, 16 ani, elev la liceul nr. 15. În perspectivă, se pregătește pentru examenul de admitere la Facultatea de Drept. A mai cintat la Torent, Tectonic. A făcut Scoala Populară de Artă (în București) secția percuție, cintă de 4 ani la tobe.

Alex Ionescu voce, 16 ani, se pregătește pentru examenul de admitere la Institutul de Teatru. Hobby: matematică. Cintă de la 12 ani vocal și de un an la chitară.

C. VLAS

P.R. & S. VĂ STĂ LA DISPOZIȚIE!

Faptul că insistăm în a vă oferi serviciile noastre GRATUIT pînă la 1 ianuarie 1992 are o singură motivare: căitorii noștri au nevoie de informații legate de aparițiile de discuri, de viitoarele turnee, de concerte, de magazinele care comercializează instrumente audio și video etc. Nu stîm exact cât timp ne vom mai permite acest tip de ofertă, dar SCOPUL NOSTRU UNIC ESTE ACELA DE A INFORMA nu de ne ne îmboagări! Fiind singura publicație SĂPTĂMINALĂ adresată explicit TINERILOR considerăm utilă implicarea firmelor private și de stat, a impresarilor, dar mai ales a ARTIȘTILOR!

RED.

LÄMURIRI NECESARE

Investigind la diferite oficîi poștale asupra prețurilor de expedie în țară am aflat, nu fără mirare, că suma de 120 de lei pe care ne-a „propus-o” o amabilă doamnă era de fapt pentru strînătate (la 60 de grame). Sumele reale și sperîmabile sunt următoarele: la 20 de gr = 1 lei, pentru București expediere costă 10 lei iar pentru țară 13 (cite un singur exemplar!). Două exemplare într-un plic ar costa 18 lei. Calculul se poate face de aici încolo la domiciliu. Cei care doresc și pot acoperi cheltuielile de expediere pot obține în aceste

condiții numerele solicitate (din urmă). Putem încerca și o formă de abonare directă la redacție care într-o lună cu 4 apariții ar costa 40 de lei (expediție fără plic + preț). Propunem prima lună din 1992, dar depinde căi solicitanți vor fi. După confuzia creată (de o informație „greșită” acum ne putem face planuri de viitor.

Pentru ianuarie 1992 putem accepta 200 de abonamente care vor fi expediate de noi, fără plic (cu banderolă) la adresa EXACTE pe care le veți da. Ar fi cazul să vă grăbiți!

RED.

În premieră: ROCK LA ZALĂU

Orașul nostru este un oraș mic, ocolit adesea de trupele rock. E adevărat că nici rockerii nu sunt prea mulți, dar cei ce sunt, sunt adevărați. Dar, iată că, din inițiativa unor oameni înîmoși, să-a organizat anul acesta între 18–20 octombrie un Festival de muzică rock la Zalău. Din păcate, multe dintre trupele care să-i anunță participarea nu ne-au mai onorat cu prezența. Au fost o serie de dificultăți tehnice, dar cel mai important lucru este că festivalul a avut loc, spre bucuria tutelor de rockeri, care au fost extraordinaire. Festivalul a fost organizat de către Electronic World S.R.L. Zalău și a fost sponsorizat de: Fundația pentru tineret și firmele PUBLI-

MEC, O.K., „Steaua Nordului”, ARTIN. Juriul festivalului a avut în compoziția sa pe: Măriș Ioan — directorul Centrului județean de creație, Muresan Ioan — directorul Clubului copiilor, Szabo Vasile — profesor, Alexandru Clochie — Radio România Tineret, Mădălină Sava. Formații participante: CHAOS — Satu Mare. Stilul: thrash. Componentă: Gherasim Elim — chitară solo, Volosin Elod — bass și voce, Merker Robert — baterie, Laiher Edy — chitară armonie. ANARCHY — Satu Mare. Stilul: thrash. Componentă: Jeremos Achos — chitară solo, Popp Jolt — chitară ritmică și voce, Horvay Attila — chitară bass, Olah Robert — baterie. ABA-

TOR — Satu Mare. Stilul: thrash — death. Componentă: Szilaghi Zoltan — chitară solo, Bob Sebastian — chitară bass, Stan Marin — armonie, Doros Petro — voce. POST-SINCRON — Rimnicu Vilcea. Stilul: speed. Componentă: Vasiliș Dragoș — chitară solo, Andrei Adrian — chitară solo, Toto Robertino — chitară bass, Robert Constantinescu — clape, Adi Laurențiu — baterie, Florin Mitu — voce. SILVANA — Zalău. Stilul: hard & heavy. Componentă: Boca Florin — chitară bass, Marius Sălăjan — baterie, Găspar Jolt — voce, Kusak Raul — clape, Boca Călin — chitară solo. BRAVO — Zalău. Stilul: hard & heavy. Componentă: Boca Florin — chitară bass, Marius Sălăjan — baterie, Găspar Jolt — voce, Kusak Raul — clape, Boca Călin — chitară solo, Mugur Popa — chitară solo,

Sorin Breban — chitară armonie, Florin Popa — chitară bass, Ionăcă Sabău — baterie, Teo Iacob — voce. PROLOG — Simleu Silvaniei. Stil: hard. Componentă: Pop Gelu — chitară solo, voce, Ene Barbu — chitară bass, Gliguță Petru — chitară armonie, Boroș Robert — baterie. PALMARES: Premiul I nu s-a acordat. Premiul II — Post-Sincron (Rimnicu Vilcea). Premiul III — Silvana — (Zalău). Mențiune pentru creație: Bravo (Zalău). Premiul special pentru interpretare: Călin Boca, chitaristul formației Silvana. Premiul de popularitate: Abator (Satu Mare). Mențiune specială din partea firmei Electronic World S.R.L. — Chaos din Satu Mare.

MUREŞAN DANIEL
corespondentul nostru
din Zalău

Săptăminal editat
de Editura
„Presă Națională”

Tiparul Regia Imprimerilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi” București

de toate

DE TOATE

de toate

DE TOATE

GABRIEL COTABITĂ:

„NU MI-AM DORIT BARCA”

● În muzica pop românească trebuie să se facă un pas decisiv ● Textele melodiilor să fie mult mai percutante ● Selecția la un concurs să țină cont doar de melodie ● La Mamaia '91, nu mi-am dorit barca

Rep. Data apariției acestui interviu va fi chiar 1 noiembrie, ziua ta de naștere. La mulți ani, Gabi. Pentru cei care nu știu, cîți ani împliniște?

G.C. Sînt născut la Craiova, pe 1 noiembrie 1955, deci împlinesc 36 de ani.

Rep. Mulți înainte! În ultimul timp, s-au creat în jurul tău oarecare valuri. Ești mai mult decît un interpret, ești intelectual, translator, prezentator. Cum te percep în această ipostază în raport cu alte vedete?

G.C. Cînd în muzica pop românească trebuie să se facă un pas decisiv, am înțeles încă de anul trecut, după Festivalul „Mamaia '90". Atunci, am realizat că interpretul nu este doar o carte poștală frumoasă pe care o așeză într-un loc și-i mai amintesc sau nu de ea. Toată perioada aceea neagră dintre '80-'90, vedeta ocupă un loc anumit în sufletele oamenilor și avea o doză de credibilitate mare. Mai ales aceia care nu s-au complacut folosind texte patriotarde și puerile, care, atunci, erau cele mai acceptate. Deci, anul trecut, am înțeles că a sosit timpul ca interpretii să-si ia rolul serios în primire, adică să le dea oamenilor exact ceea ce le trebuie: un cîntec, un text și, mai ales, un interpret pe care ei s-au bazat în trecut și care să nu-i dezamăgească în continuare, care să-i înțeleagă la fel de bine ca în perioada respectivă. Acum, problemele principale sunt cu totul altele de înțeles. Sînt cele de zi cu zi, de care se izbește toată lumea. Succesul extraordinar pe care l-a avut „Ave Maria", un cîntec care se referă la starea sufletească a românilor din perioada '89-'90, mi-a dat de înțeles că de-acum încolo, textele trebuie să fie mult mai percutante. E adevărat că sarcina este foarte dificilă. Eu nu sunt cant-autor. Încercările mele compozitive datează din tineretă mea, cînd cîntam într-o formă rock. Nu le pot socoti decât niște încercări de amator, care au avut farmecul lor într-o etapă în care toată lumea cîntă la chitară și compunea. Acum, eu trebuie să conving oamenii cu care lucrez că piesele, cîntările respective, trebuie să se ridice la un anumit nivel calitativ. Desigur, asta implică o putere de muncă și de selecție mult mai mare. Aceasta este și motivul pentru care, din vara anului și pînă în prezent, eu am lansat doar trei sau patru cîntec, deoarece restul care mi-s-au oferit, nu prezintau interes. Starea în care mă găsesc eu acum, cînd dețin am să fac cunoște publicului și alte ipostaze ale mele, ridică ștacheta și mai sus. În același timp, cred că este și un lucru bun. De ce? Pentru că, în general, după revoluție, marea masă de actori din România, oamenii de cultură, au încercat să minimalizeze importanța intelectuală a solistului de muzică ușoară și, în general, a celor care fac muzică comercială. Și trebuie să se știe că în muzica pop și rock românească există destui intelectuali.

Rep. Este un fel de replă a intelectualismului din tîn?

G.C. Trebuie să recunosc foarte sincer că nu mi-am dorit, în mod expres, acest lucru. S-a produs subconștient, iar imprejurările mi-au permis să-mi realizez acest gînd intelectual, pe care altfel, nu aveam cum să-l pun în evidență. Nu puteam să-mă duc într-un loc și să spun: „eu sunt băiat desștep și vreau să v-o dovedesc". Imprejurările, conjuncturile au fost cele favorabile.

Rep. Cum vezi tu faptul că foarte mulți au apreciat negativ prezența ta excesivă și în atîta ipostaze pe scenă la „Mamaia '91", deși sincer, mie mi-a

plăcut spontaneitatea ta, în calitatea de prezentator?

G.C. Nu ar trebui să mă întrebă doar pe mine cum privesc acum, „Mamaia '91", ci și pe cei care, atunci, nu au fost de acord. Nu vreau să-mi creez scuze. Însă, situația a fost fortuită. Regulamentul concursului și ideea organizatorilor de a asigura prezentatorilor de a-și spune că nu numai pentru concurs este mult mai bine ca un solist să prezinte o singură piesă, ci și chiar pentru solist. Să apară cu două lucrări în aceeași seară, implică foarte multe probleme. Sînt două i-

dejă în atenție alte piese, care să-și pută să fie mai slabe, dar acceptând una, nu mai pot prezenta alta. Cred că cea mai bună soluție ar fi ca selecția melodiilor să se facă indiferent de interpret. Importantă să fie doar piesă, selecția interpretilor să se facă ulterior, înințându-se cont de preferințele compozitorilor și, desigur, de calitățile interpretative, de modul de a-și exprima cîntecul. Un cîntec poate fi inter-

zintă piesa „Gelozie", la care lucram împreună încă din ianuarie, tot la Mamaia. Întîmpărarea a făcut ca ambele piese să fie acceptate. Așa se explică prezența mea la secțiunea de prime audieri cu două melodi. Să știi că nu numai pentru concurs este mult mai bine ca un solist să prezinte o singură piesă, ci și chiar pentru solist. Să apară cu două lucrări în aceeași seară, implică foarte multe probleme. Sînt două i-

Numai că, în clipa în care ele apăreau în același show, împlinirau și prezența mea tot de același ori. N-am avut ce face. Au fost voci care au spus că ar fi trebuit, ca în momentul în care am văzut selecția să renunț, să spun: „pe astă n-o cînt!". Or, așa cîeva nu se poate. Astă poate s-o spună cineva care nu este implicat. Fiecare cîntec reprezintă nu numai cîeva din mine, ci și o legătură afectivă față de persoana care mi-a încredințat. A renunțat la o piesă în care eu și compozitorul am crescut la momentul respectiv în favoarea altiei, nu mi se pare să fi loial. Așa că, am fost în situația de a interpreta cinci piese în concurs. Performanța constă în faptul că, patru dintre ele au fost premiate. Pot să asigur pe toată lumea că eu îl să obtin un record demn de cartea cu acest nume. Pentru mine însă, acest festival a însemnat o muncă ingrozitoare și o stare de stres înșă din comun, căci oricât am încercat eu să obțin apariții diferențiale, să folosesc tot felul de artificii ca spectatorul să nu se plătească de prezența mea, concluzia la sfîrșitul seri era, într-adăvăr, că eu apăream prea mult. Ce vreau să înțeleagă lumea este că astă nu a fost dorința mea, nu-mi doream barca, așa cum s-a spus. M-a interesat ca festivalul să aibă un nivel ridicat, ca muzica pop să înceapă să-si ocupe locul pe care-l merită în muzica europeană, nu pentru că și la modă să intră în Europa, ci pentru că așa merită. Mi-am dat silință că tot ceea ce a depins de mine să fie bine. Trebuie să recunosc că în momentul final, cînd am realizat că am deranjat foarte multă lume cu prezentările exagerat de multe, am avut o stare de nemulțumire și de tristețe...

Rep. Bănuiesc că aveai chiar un sentiment de frustrare, pentru că lucrurile pe care le-ai făcut, le-ai făcut bine și totuși, fiind conștient că pot să mai mult, n-ai făcut-o pentru a nu deranja.

G.C. Da și nu. Nu știu dacă frustrarea a apărut pentru că n-am putut da mai mult. Părea mea este că mai bine e să fie puțin și bun, decât mult și prost. Frustrarea a apărut din cauza senzației că publicul avea o ușoară repusie la apariția mea. Ar fi trebuit să fiu mai puțin prezent, pentru a da cantitatea exactă a valorii, a ceea ce ar fi trebuit. Adică, atât cât să spui: „ce bine a fost, dar de ce n-a mai fost?" De obicei așa fac însă, de această dată, nu a fost posibil. Nu știu dacă am reușit să dau acel nivel calitativ pe care mi l-am dorit, ceea ce știu este că astă m-a solicitat foarte mult. Era pentru prima dată cînd prezintam. Mi s-a părut mai greu decât să apari pe scenă, să cînt o piesă și să pleci. În orice caz, Mamaia '91 a fost o lectie foarte bună, din care am învățat foarte multe. Și revin la prima ta întrebare și amume, cum percep eu ipostaza în care mă aflu, acest.. hiatus, sa-i zinem, creat întră mine, interpretul intelectual și restul colegilor. Eu cred, că doar o cheie de moment, că în timp, vor înțelege și colegii mei că trebuie să creăm un drum muzical nostru în cultura românească, un drum pe care să alcătuirem oarecare care pot și doresc că adevărat să devină interpreti totali. Și eu sper că în viitor voi fi foarte mulți doritori. Cînd vom reuși să redăm locul cuvenit muzicii de consum în cultura românească, nici soliștii de muzică pop și rock nu vor mai fi priviți cu superficialitate.

ANDREI PARTOS

(Va urma)

xemplu, a fost mult mai strict. Un solist nu avea voie să interpreteze decât o singură piesă.

Rep. E bine să te rezumi la o singură melodie?

G.C. Vezi tu, producția noastră muzicală în ultimii doi ani a fost foarte scăzută. Compozitorii noștri nu sănătățile obișnuite să lucreze în „suturi", să facă artă la comandă. Un concurs presupune să predai materialul pînă la o anumită dată. Ei, s-ar putea ca unui compozitor să-i vină o idee cu trei, patru zile înaintea concursului. Pînă îi vine lui ideea, pînă mă contacteză pe mine... pierde posibilitatea de participare. Sau mai e un aspect. Eu pot avea

interpretat în mod diferit de doi soliști.

Rep. Să înțeleg că și tu ești de acord că într-un concurs cu pieșe din timpul anului, a fost și mai „frumos", căci aveam patru sau cinci piese care puteau fi prezentate, pieșe cu care nu mi-ar fi fost rușine.

G.C. Absolut de acord!

Rep. Insist pentru a se înțelege că nu a fost opțiunea ta...

G.C. Sigur! Astă a decurs din lacunele regulamentului. „Mamaia '91" a fost un festival pregătit mai mult decât în principal. Cînd s-a știut că se va ține festivalul, Ionel Tudor mi-a încredințat piesa „Copiii noștri". Surpriza mea a fost, că Ion Cristianu a ținut să pre-

postăză interpretative diferite. În secunda în care te repetă, totul este pierdut. La secțiunea cu pieșe din timpul anului, a fost și mai „frumos", căci aveam patru sau cinci piese care

puteau fi prezentate, pieșe cu care nu mi-ar fi fost rușine. Noroul meu că „Ave Maria" a fost premiată anul trecut și deci, nu a mai intrat în concurs, dar ea a fost totuși cîntată, deci încă o apariție pe scenă. Celelalte trei au fost pieșe ale unor compozitori ca Ionel Tudor, Horia Moculescu și Dan V. Dumitriu (canto-textierul nostru), care au trecut de fază de selecție, mă refer la melodii, pentru că ele reprezentau trei entități separate și nu pentru că erau interpretate de mine.

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

MOTHER LOVE BONE. Grup născut în 1988 la Seattle. Componență: Andrew Wood (voce), Stone Gossard (chitară), Bruce Fairweather (chitară), Jeff Ament (bas), Greg Gilmore (tobe). Rock influent de stilul anilor '70, cu accente funk și psihodelice. Decesul solistului vocal la 19 martie 1990 a stopat pentru moment cariera cu frumoase perspective a formației. Album existent, „Apple”, produs de Polygram în 1990.

MANOWAR. Grup american, din categoria „macho”, metal zgomotos, care s-a lansat în

1982 cu albumul „Battle Hymn” editat de casa Liberty, care după acest album a și renunțat la contract. Formula originală: Eric Adams (vocal), Ross-The Boss (chitară, keyboards), Joey DeMaio (bas), Donnie Hamzik (tobe, percuție). Al doilea L.P. a apărut în 1983, la Music For Nations cu titlul „Into Glory Rides”. Fondatorii DeMaio și Ross Funnicello (a fost The Boss la The Dictators și a rămas cu acest nume în peisajul rock), au imprimat o notă teatrală aparților scenice. DeMaio a făcut parte din echipa de pirotehnici a grupului Black Sabbath. Contractul l-au semnat cu propriul singe (nu-i glumă). În 1984 a apărut albumul „Hail To England”, cu acces în topuri. „Bad Attitude” pe care figurează și un duet cu Roger Daltrey a beneficiat de cronică favorabilă. „Dead Ringer” este un alt titlu reținut de specialisti, single apărut în 1982, locul 5 în Marea Britanie. În 1983 a apărut albumul „Midnight At The Lost And Found” iar 1985 „Hits Out Of Hell”. Multe elemente teatrale, un show gustat de public și muzică foarte aproape de heavy-metal. Se spune că și-a pierdut vocea în ultima vreme.

MINISTRY. Caracterizat de către cronicarul Damian Bennett la Hot Metal drept o trupă incredibil de heavy care vine din zona muzicală de dans oricât de ciudată ar suna această afirmație. O promisiune pentru acest deceniu. De căutat albumele „Land Of Rape And Honey” și „The Mind Is A Terrible Thing To Taste”.

MEAT LOAF. Nu figurează în cele două surse citate pînă aici. Apare în The International Encyclopedia Of Hard Rock & Heavy Metal din 1983 și în multe alte lucrări ample mai recente. Uneori, însă, e nevoie și de alte informații pentru că altfel riscăm să fie o trecere în revistă extrem de lacunară. Meat Loaf poartă acest nume de la vîrstă de 13 ani. Numele real este Marvin Lee Aday și s-a născut la Dallas (27 septembrie 1948). Un tip voluminos care a apărut și pe Broadway, a cîntat cu Nugent, a creat personajul Eddie, vedeta rock lobotomizată din „Rocky Horror Picture Show”. În 1977 a apărut „Bat Out Of Hell”, cu acces în topuri. „Bad Attitude” pe care figurează și un duet cu Roger Daltrey a beneficiat de cronică favorabilă. „Dead Ringer” este un alt titlu reținut de specialisti, single apărut în 1982, locul 5 în Marea Britanie. În 1983 a apărut albumul „Midnight At The Lost And Found” iar 1985 „Hits Out Of Hell”. Multe elemente teatrale, un show gustat de public și muzică foarte aproape de heavy-metal. Se spune că și-a pierdut vocea în ultima vreme.

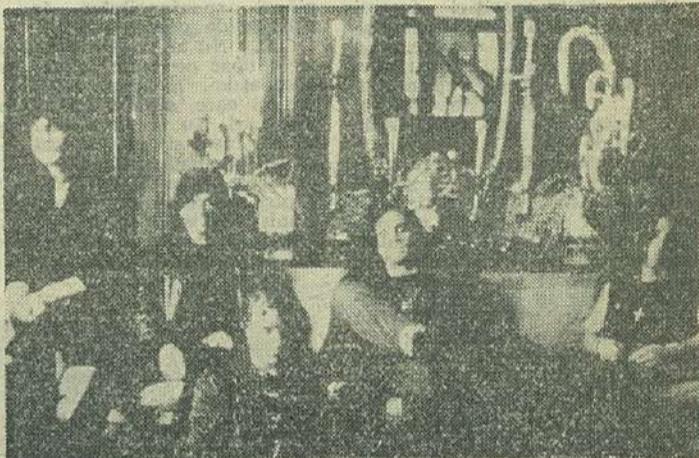
MUDHONEY apare doar în revista australiana. Se numără printre grupurile din Seattle care au debutat la casa Sub

METALLICA

MANOWAR

MIND FUNK

Pop. Vocalistul Mark Arm a construit trupa din „rămășitele” de la Green River (cealaltă parte au ajuns la Mother Love Bone). Abordează o spectaculoasă combinație Stooges/Hendrix, foarte zgomotoasă. Primul album „Superfuzzbigmuff” a fost urmat de unul autointitulat, iar al treilea se află în topul german, deși s-a anunțat

desființarea grupului. Răminem datori cu Mountain, Mott The Hoople, Molly Hatchet, Magnum, M.S.G., și firește Metallica (care va rămîne pentru o prezentare tip serial, avind în vedere că am scris recent și destul de mult despre acest mare grup).

A. E.

Parodiază, parodiază... ceva tot rămîne

Cum merge parodia? Si dacă merge, în ce condiții și spre ce se indreaptă? Întrebări neliniștitore ce se tirăcă de cînd lumea sărăcă ajunge la un răspuns semnificativ. Pentru că și granita dintre bunul gust și opusul său este subtilă, nevăzută, greu de delimitat. Seriozitatea artistică și umorul nu prea s-au suportat alături niciodată. Ironia, persiflarea, chiar dacă sunt amicale, sunt inamică și eu-lui, și presupuse credibilități în fața publicului. Comedianții și cintăreții rock se imbrăcă diferit, vorbesc limbi diferite, au programe divergente. Am citat rock-ul nu întâmplător. Aici parodia are rădăcini profunde, ce ajung în anii '60, cînd un englez extravagant și aproape genial, Vivian Stanshall, a creat Bonzo Dog Band, un ansamblu variabil ca număr dar fiidel unui stil oscilind într-o suprarealism și excentric, care a practicat cu destul succes imitația ironică la adresa multor personalități muzicale. Mai tîrziu, dincolo de ocean, atotputernică rock-ului și creață în replică și oglindă deformator-satirică a parodiei în care excellează Frank Zappa. Asemenea altor celebrități, nici Beatles-i n-au scăpat, fiind o tintă ideală pentru irvidie și sarcasm — și așa a apărut formația Ruthless. Am ajuns astfel spre sfîrșitul anilor '70 și am putea spune că a apărut și capodopera genului: „This Is Spinal Tap”. Este vorba de un rockumentar (documentar rock), centrăt pe o formație imaginată de pseudo metal-pop, amestec de Iron Maiden și Status Quo, surprinsă într-un turneu. O parodie a vieții „de campanie” a cintăreților rock, extrem de distractivă, mai ales datorită faptului că era foarte aproape de realitate.

Referindu-ne la zilele noastre, putem spune că circul muzical și săgețile ironice ale „unchiului” Frank Zappa nu mai sunt de actualitate; Dread Zeppelin se mișcă pe alte coordonate. Acestea sunt legate de intenție de rememorare a creației unor idoli, față de care se manifestă peste timp admirăție, și spirit

de emulație și în nici un caz doarîndea de a-i afunda în ridicul. El sint un amestec de Led Zeppelin și Elvis Presley, iar ceea ce rezultă este plăcut, uneori chiar original, cu tot parfumul său retro. Intenția grupului este: reinvenirea mitului Elvis conjugând „Heart-Break Hotel” și „Jailhouse Rock” cu „Heartbreaker” și „Whole Lotta Love”, mult peste limitele unui spectacol obișnuit și obținind consensul chior în rîndurile admiratorilor Regelui din Memphis. Si e cunoscut că de greu acceptă fanii pe epigonii marului lor idol. Acestea fiind zise, este împedea că Dread Zeppelin își joacă carte cu inteligență și cu pozitiv simț al umorului. Dacă a asculta albumul lor de debut „Un Led-Ed” este semnificativ, atunci a urmări un spectacol și lor este strict necesar pentru a pătrunde spiritul și esența artistică a formației californiene. Pe scenă,

într-adevăr, eroii noștri se exprimă cel mai bine, oferind spectacole din care transpare entuziasmul și onestitatea impreună cu ură, strop de ironie, particularități pe cale de dispariție. Costumație izbitoare, scenografie kitsch la putere nedeterminată și un maestru de ceremonii Tortelvis „of course, pe care nu este deloc hazardat să-l definim ca fiind unic.

Scenariul poartă o clară amprentă zeppeliniană străbătută însă de amintiri gen Presley, iar la sfîrșit aplauzele izbucnesc într-o adeverăță risipă, pină ce luminile slabesc treptat, iar o voce anunță: „E inutil să mai așteptă altceva; Elvis a părăsit clădirea“.

La întrebarea, pusă destul de frecvent, de unde ideea de

combinări improbabile de Zep-

sound și Presley, liderul formației răspunde mereu că po-

vestea e mai lungă și trebuie

derulată de la capăt. „Totuși a început acum cîțiva ani, cînd Elvis mi-a apărut în vis anurindu-mă că voi fi „portavocea” lui. Apoi, la distanță în timp, o altă intîlnire în vreme ce treceam pe stradă. Nu l-am văzut distinct, dar m-a atins pe umăr și cu vocea lui inconfundabilă mi-a spălit: „Fii pregătit; vremea ta a venit“. Pe atunci, ca și acum, eram un fan al lui Elvis și se poate imagina ce stare de spirit am avut. Ce era să fac? Simplu. Am căutat o orchestră care să aibă caractările necesare. Atunci am făcut pe lăptarul (așa cum se arată și în clipul „Heartbreaker”), într-o care îmi lungeam urechile și mi escuteam văzul pentru a găsi ce trebuie. Într-un vechi garaj, se auzea o rumoare stranie: nu era exact muzică, ci mai mult un hibrid de rock, pop și multă gălăgie, diluată cu tot ce era cunoscut în materie de muzică. Absolut incredibil. Așa l-am cunoscut pe basistul Put-Mon, a cărui garderobă era o vastă colecție de obiecte de imbrăcămintă din piele de leopard, ca și pe chitaristii Carl Jah și Paul Jo Jah. Izvorul lor de inspirație era Led Zeppelin. Toti erau adoratori ai dirijabilului și eu insumi m-am

convertit frecventindu-l. Grupul format atunci a evoluat, s-a maturizat, dar era pe calea cea bună chiar de la început“.

Tortelvis vorbește cu naturățe despre incredibilele sale întîlniri ulterioare cu idolul său, în cursul cărora au schimbat, după cum susține el, impresii despre muzică și multe altele. Ne spune că Presley nu agreea nici curierul punk nici heavy-metal. În schimb, adora blues-ul.

Despre primul album scos de Dread Zeppelin, la care selecția a fost uriașă, afirmă că au urmat gusturile personale, căci să limiteze cîmpul de acțiune. Era imposibil să nu se o-prească la discurile de mare succes editate de Led Zeppelin „Whole Lotta Love”, „Immigrant Song” și „Heartbreaker“. În momentul de fată își largesc treptat răza de acțiune.

— Intruchipindu-l pe Elvis, de ce ai ales ultima perioadă a vieții sale și nu primii ani de suce?

— În primul rînd că eu eram puștar cînd el era adult și eu păstrează impresiile personale de cînd l-am văzut. Apoi, melodile din ultima perioadă sint mai interesante din multe puncte de vedere. În al treilea rînd, felul în care arăta în perioada Las Vegas mi se potrivește mai bine. Si Elvis se cam îngrășase atunci.

— Ati cintat vreodată la Memphis? Cum a fost?

— S-a întîmpărat de trei ori. Prima dată a fost teribil. Publicul ne-a apreciat, ne-a răsplătit cu aplauze. Teribil a fost din cauza emotiilor mele cumplite. Înima îmi bătea nebunete, transpiram în grozitor, picioarele îmi tremurau. Eram în orașul său, în fața publicului său. Apoi a devenit ca un ritual, o întîlnire la care nu să renunță niciodată în lume.

— Sigur că imbrăcă și machiați ca Elvis pe scenă nu rîsi să fie recunoscut pe stradă.

— Este un avantaj minunat, să asigur. Nu esti sufocat de multime, nu te urmăresc fani pentru a-ti cere autografe sau ca să-ti smulgă un nasture de la geacă. Intr-adevăr anonimul e un lucru grozav. E suficient să te recunoască pe scenă sau pe ecran. Artistul simte nevoie să fie imbrăcat de public, omul își dorește mai mult liniste. Dacă ru credeti, întrebăți-le pe Elvis!

Traducere și adaptare de
GHEORGHE CALIN

DREAD ZEPPELLIN

răspindem dacă suntem în stare

JUSTINA COLIBAN (Cimpina) Nu mă prind de ce ești atât de ingrijorată de întirzarea apariției cronicii discului? Noi ne zburăm într-o lume în care nu sună, între cîteva filme sau nu sună ceea ce scriem, între marii prețuri sau nu, între acceptarea au băi a cîrivelor care indică returnarea majorității exemplarelor (cînd nu se vinde!) iar tu te miri că nu ne grăbim să introducem rubrici noi. Sună fotografii pe care nu le mai recunoaștem, imagini pe coperți diferite decât ce am vrea, toate fac să amintim numeroasele nouătăți pregătite, pentru că ne pare rău să nu ajungă la voi aşa cum merită, aşa cum ne-o dorim. Vezi bine că într-o corespondență ambele părți au dreptul să-și spună păsul. Cronicile vor veni curind. Ele există. Aștept doar titlul realizat grafic. Să comentăm discursuri pe care nu le putem asculta (așa cum spui) merită doar ca o variantă de informare, nu? În cadrul emisiunii nu difuzăm albume integrale ci doar secvențe. Formula publicării melodilor de pe un L.P. nou nu știu dacă ajută la cova dar o vom face. Guns N' Roses au fost și vor fi difuzati, și drept, nu pînă la mijlocul noptii. Faptul că mai tîrziu nu se aude pe FM, și cunoscuți și nu știu dacă e cova de făcut. **CATALIN COSTACHE** (Bâicoi). „Hotelul California” are multe variante dar merită să rețin pe cea originală a grupului The Eagles din S.U.A. (West Coast) născut în 1971. Melodia din 1976 s-a vîndut în cifre record (11 milioane) figurînd pe un L.P. cu încă o piesă de top, „New Kid In Town”. Reeditările din ultima vreme confirmă universalitatea valorilor adevărate. Membrii grupului, (pentru orice evenimentă) erau Don Henley (născut la 22 iulie 1947 în Texas), Glenn Frey (6 noiembrie 1948, Detroit) fondatorul, primul baterist, al doilea chitarist, au lăsat mai întîi cu Bernie Leadon, chitarist, Randy Meisner, basist. În locul lui Leadon, a venit Joe Walsh. Apoi în echipă au venit Don Felder, chitară, voce, Timothy B. Schmidt, bas, voce și Joe Vitale la keyboards. Cu siguranță vei mai cîti date despre acest grup, iar versiunile disco sau rap ale piesei, te asigur, nu vor rezista în competiția cu originalul! **SEPTIMIU BURDULEA** (Tîrnăveni). Mulțumesc pentru ofertă textelor. Pe cele săpătute în acest an le am. Unele mai vechi și arătrătoare. **MIHAELA BERINDE** (Sighetu-Marmăiei). Voi încerca să răspund pe puncte, aşa cum ai scris. Am senzația că ne molipsim toti de la cronicile parlamentare unde astăzi formula consacrată. 1. Amabilă indulgență prin afirmația „unele numere sunt chiar foarte bune”. 2. Opiniile despre emisiuni TV aștept de mult de la voi. Valabil și pentru cele radiofonice. Mă interesa chiar cronicii radio legate de emisiunile locale. 3. Că pagina de sport și slăbușă, nu te contrazic. 4. Chiar dacă nu-ți place hard & heavy îți sugerez să citești interviurile unor celebrăți pentru că au mult farmec. 5. Rubricile de video-film te mulțumesc, dar se poate și mai bine. Dacă am vedea atât film cit scriem și cîtim ce bine ar fi! 6. Textul trimis îl voi publica

cu siguranță. Sunt pe cale de a obține și texte românești și atunci vom avea un spațiu separat și marit pentru cei care cîntă acasă cu versuri, lucru plăcut pentru familiile, anturaj, vecini. E clar că vei continua să scrii, nu? **LIVIU IONĂSCU** (Drobeta Tr. Severin). Problema obținerii attestelor de D.J. este a Ministerului Culturii. În numărul treceut anunțăm un curs pentru această meserie, dar pentru că nu sună în București cred că ar fi destul de dificil. În jurul zi-

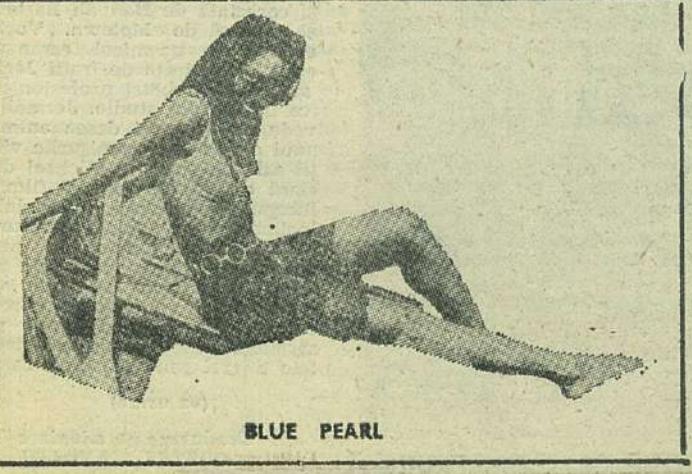
thmics am vîzut în București. **G. FILIP** (Cisnădie). Cu „Fotoghiatoarea” văd că te descurci, semn că te uți atent la picioare, ceea ce pentru un fan de muzică e foarte important. Alt gen de concursuri, ai înțelește de ce întirză. Chiar tu semnăzi un clasament prin care reieșe cîte slabă este difuzarea P.R. & S. Deci pe primul loc în baza răspunsurilor (spui tu), București urmat de Ploiești, Constanța, Sinaia, Galați, Brăila, Iași, Brașov s.a.m.d. La Sibiu ajunge

EMF

lei de 1 noiembrie ar urma să aibă loc examenul de atestare conform unui anunț publicat în presă din partea Comisiei centrale pentru atestarea calității de artist liber profesionist (cu sediul pe calea Dorobanților nr. 99 A, sector 1, telefon 33.38.37. și 33.21.94). Din cîte știu, inscrierile se puteau face și la centrele județene pentru conservarea tradiției, și creației populare. Sesiunea era programată pentru acum, dar nu stăcă să te informezi. Corect se scrie reggae. Interesantele topurile trimise. La 16 octombrie la Top Disco Susret (program radio 202) conduceau Quartz cu Diana Carol — „Naked Love”, Sydney Youngb'ood — „Hooked On You” și Army Of Lovers cu „Crucified”. Piese care îți lipesc din colecție le poți găsi la studioruri și din Deva, Timișoara, Craiova. Casete cu Eury-

foarte rar? Nu mă mai miră nimic. Rezultatul „experimentului” anunțat data trecută îl vei afla peste 2 săptămâni. Voi folosi materialele trimise la „Topuri de tot felul”. O.K.? **M.C. CEZAR** (Ploiești). Vezi, nu-ți răspund mereu, dar nu te uit! Cu pozele ai dreptate, nu prea avem noroc. Cu difuzarea albumului „Emotions” integral nu-mi fac griji. Se va face în alte emisiuni. Cum adică să spunem noi dacă e mai bun decât primul? Păi tu ce păzești? Am fost „zgîrcit” pentru că ne-am grăbit să oferim chiar în ziua în care ne-a parvenit discul, primele 2 secvențe. Dilema permanentă de la V.N.D. vorbă/muzica rămine valabilă și pentru viitor. Uneori se va vorbi mai mult, altele nu. Dacă cineva este interesat de ceea ce se spune, ascultătă, cine nu, face ca tine, adică adorme. Sună usor! **MIRELA ANDRISOAE** (București). Repet că numere mai vechi și mai noi se găsesc în fața cofetăriei Casata. Dacă vineri treci pe la sediul „Curierului național” vei găsi acolo numărul nou. Dacă suni la 150 200/647 și ceri cu Orlando Delad, te va lămurî cum să procedezi dacă încă nu e clar. Despre Paul McCartney vor mai fi multe de scris. Deocamdată „merge” serialul. Cîteva interviuri actuale sunt în curs de traducere așa că, puțină răbdare. Zvonul la care te referi, cum că îți răspunde la orice întrebare NU este valabil (ca orice zvon)! **SOMNAMBULII DIN SINAI**. Muzica „bubblegum” este o formă a pop-ului originară din S.U.A. la finele deceniului 6. **Don Kirshner**, mare om de afaceri și-a „băgat” în zona T.V. cu Screen Gems constatînd că televiziunea este capabilă să impingă artiști pop spre culmi.

BLUE PEARL

S-a ocupat de patru actori / cintărești care au devenit The Monkees. Discursurile acestora cu melodiî compuse de angajații săi, Boyce & Hart, s-au vîndut în milioane de exemplare grățe susținerii inteligente, prin imagine. Monkees își foloseau doar vocile, instrumentele fiind rezervate cu acel „sessionmen” (oamenii de studio, profesioniști adeveriți). Apoi Tommy James And The Shondells au fost printre promotori, cu echipa de autori Bo Gentry și Richie Cordell (a lor este celebrul Money Money difuzat pe 18 octombrie). Pentru grupurile de „bubblegum” definitorii sunt: ritmul accentuat, puternic, texte colțarești, rime simple, melodie și voci armonizate. Era un fel de antiteză la sex, drog, protest, temele favorite atunci ale rock-ului. S-a ajuns la extreame prin cîteva producători ca „Beg Borrow And Steal” — Ohio Express, „Little Bit O Soul” — Music Explosion. Apoi 1910 Fruitgum Company cu „Simon Says” (locul 4 în S.U.A. și în Marea Britanie) și alte hituri ca „1,2,3 Red Light”, „Goody Goody Gumdrops”. Ohio Express au revenit cu „Yummy Yummy Yummy (I've Got My Love In My Tummy)” și Chewey Chevey. Tremeloes, Marmalade și apoi un alt produs Kirshner, The Archies (Sugar Sugar) care a devenit cel mai bine vîndut singur RCA din toate timpurile. În anii '70 spre parte a două, genul a similitudinile de muzica pop. Dacă judecăți topurile britanice din acea perioadă și chiar începutul deceniului 8 se poate spune că erau un hibrid între bubblegum și disco. Da, intrădevăr un redactor de la TV a propus o ediție de genul V.N.D. Nu știu dacă n-a fost sanctionat pentru îndrăzneală dar nu m-ar mira. Celor de acolo, adică șefilor, nu le plac decât propriile idei. Super Channel la ora 11-12 dimineață, eventual pe la 15-16 vîreo rubrică muzicală și ce rămine, noaptea tîrziu sau de loc. La insistențele GALBICAREI (înse că rămînă cu acest nume), cred că vom avea curind o rubrică T.V. constantă. Ea este extrem de critică, cu un dezvoltat simț al ridicolului, al umorului, cîtește mult și nu se mișcă din față micului ecran din motive obiective (săraca!). Clasamente din „Play Back” 1-am zărit și eu într-un tîrziu și m-am bucurat că la conferința de presă a Phoenix-ului la București am vîzut peste 100 de persoane, deci cronicari, comentatori ai fenomenului. Unde și cum scriu nu știu. Vom afla, poate din topurile lui 1991. Îi transmî fericită și lui Liviu Zamora! Problema Societății Metronom este mai complicată decât crezi. Acum nu mai are nici sediu. Aceleasi „organisme de tineret” care s-au bătut cu puncul în piept că iubesc muzica, au nevoie de spații ca să organizeze tot felul de concerte (pe banii acuamăluți de alții de-a lungul anilor din cotizații și de la stat) inchiriază camerele unor firme care să aducă ceva bani de buzunar, „membrilor consiliilor de conducere” (alii membri nici nu au). Cei care se ocupă de soarta sportului, la care te referi, sunt uniti, ambicioși și își cunosc interesele. Cu artiștii din sfera pop/rock și altfel. Unii au găsit modalități de supraviețuire, alții sunt dezamăgiți și renunță. Oricum majoritatea preferă, după o primă etapă de intenții frumoase sindicale, traseul pe cont propriu. De ce te miri de atitudinea întrebării rămase fără răspuns? În viață social-politică e alt fel? Cred că ești de acord că nu, cronicarilă trebuie să fie primii care ridică problemele sociale și artistice ale soliștilor din domeniile pop-rock? Compozitorii sunt bine organizați și totuși nu-și pun problema ce se întimplă cu rock-ul național. La un „V.N.D.+P.R.&S. CLUB” pe care-l propun mai mulți, putem debatze toate problemele. Topul cu „Cele mai bune albume ale istoriei pop/rock”, pe care 1-ai trimis îl va incita sper, pe toti ceilalți topiști și vom avea un „BEST OF HISTORY”. 1. Imagine John Lennon (1971), 2. The Freewheelin Bob Dylan, (1963), 3. Let It Be — Beatles (1970), 4. Cheap Thrill's — Janis Joplin (1968), 5. Joan Baez In Concert (1962), 6. Mona Bone Jockey — Cat Stevens (1970), 7. Pain In My Heart — Otis Redding (1965), 8. The Dark Side Of The Moon — Pink Floyd (1973). Am respectat anii și scrierea, așa că îți asumi riscurile unor atacuri de la Hărakiri-Group.

ANDREI

Confirmă de primire

VENCZEL PAUL (Baia Mare, Maramureș), OVIDIU ELEŞ (Oradea), RĂDULESCU SORIN (Constanța), GHERMEŞ LUCIAN (Constanța), DAVID ADRIAN (Constanța), CRISAN EMIL (Constanța), SIN ADINA (Constanța), MIHAI ANAMARIA (Constanța), ANTON LAURENTIU (Constanța), CULEA LAURA (Constanța), CHIRU OANA (Constanța), AURA DINCA (București), RACLARIU GABRIELA (Botoșani), OLTEANU R. (București), SĂSARAN LAURA (Baia Mare, Maramureș), VASILIU PAUL (Piatra-Neamț), MATEI MIRCEA (Sloboda, Ialomița), GABRIEL POPESCU (Sinaia), LIȚĂ VALĂ (Sinaia), MIHAI BITĂ (Sinaia), RAUL STREZEZA (Buzău), SZABO F. ATTILA (Tg. Mureș), MARIUS OLTEANU (Sibiu), NEĻU DUMITRU (București), BONCEA GEORGE FLAVIUS (Moșnița Nouă, Timiș), MOLDOVEANU ALEXANDRU (Zalău), AMARITEI MARIUS (Comarna, Iași), DAN BUCHE (Iași), GABRIELA DUMITRESCU (București), CARMEN SUCURDEAN (Luncău, Mureș), TURCU DOREL CORNEL (Sibiu), ADRIAN PREDA (Cimpina, Prahova), M. C. CEZAR (Ploiești), DOINA MIRĂDĂSAN (Sibiu), DANIEL CAZACU (București), VILCU CRINA (Galați), MIRELA SANDRU (Timișoara), CORINA VLADU (București), COSMIN UNGUREANU (Dr. Tr. Severin), MITRAȘ ADRIAN (Gherla, Cluj), ISTRATE MIHAI (Satu-Mare), GRIMALSCHI MARIA (București), BADEA LILIANA (București), BARBU ADRIAN (Pilești), AVRAM FLORIN (Aiud, Alba), CECLIA CIOBANU (Constanța), IONESCU AMMI (București), MILUTINOVICI ILONA (București), URUCU PETRIȘOR (Dr. Tr. Severin), SILION MIHAELA (București), PASCU MIRELA (București), AMALIA GARCEAC (București), CREȚU VIOREL (Babadag, Tulcea), DIANA APOSTOL (București), PALADE ELISABETA (Galați), JUSTINA COLIBAN (Cimpina, Prahova), POPA RADU LUIGI & SANS (București), ZAMFIRACHE CREOLA (București), ANTOCHI CIPRIAN (Roman, Neamț), TUDOR AMBRUS (Comarna, Iași), PETRA OVIDIU (Orăștie, Timișoara), MIHAI MADALINA (Constanța), MARIAN COTRAU (Salonta, Bihor), DUNCĂ LAVINIA (Sighetu Marmației, Maramureș), VASILIU LIVIU (București), MUSTAȚĂ ANNE-MARIE (București), COSTEL IOSIF (București), SUPILA CORINA (loc. Hălmagiu, Arad), HODĂRNU MIRCEA-LUCIAN (Mediaș, Sibiu), DORU DEE RACU (Budureasa, Bihor), LUPSOREANU (loc. Delinesti, Caraș-Severin), JOCKY (loc. Băile, Maramureș), DANA NEDELCU (București), CĂTALIN COSTACHE (Bâicoi), RUSU CRISTIAN (Tg. Mureș), KOVÁCS GHEORGHE (Brașov), DANIELA MONALISA POPESCU (Firgu Jiu), GHEORGHE FILIP (Cisnădie, Sibiu), CODRUA DOMSA (Sibiu), HUTAN MĂDĂLINA (București), POPESCU MIRUNA (Suceava), MARE DORIN (Reghin, Mureș), VLAICU COSMIN (Zalău), HAN CORNELIA CORINA (Mediaș, Sibiu), BERINDE MİHAELA (Sighetu Marmației, Maramureș), STOICESCU CAMELIA (loc. Busca, Olteș), VASILESCU ALINA (Timișoara), BURDULEA SEPTIMIU (Tîrnăveni, Mureș), IRIMIA LILIANA (Piatra-Neamț), DUMEÀ DANIELA (Constanța), M. ULEA (București).

O. D.

LEGENDĂ SI ADEVĂR

Plecarea din Japonia, spre Filipine, s-a produs fără nici un fel de regret. Manila, cu soarele și peisajul exotic promitea să fi o schimbare binevenită a stării de spirit după tensiunea provocată de marele Tokio. Beatles-ii erau foarte cunoscuți de populația filipineză și biletele pentru două concerte la Aransea Coliseum s-au vândut imediat. Peste 50.000 de oameni așteptau la aeroport sosirea. O escortă armată

SGT. PEPPER'S LONELY HEARTS CLUB BAND

Lennon & McCartney

It was 20 years ago today,

Sergeant pepper taught the band to play
They've been going in and out of style
But they're guaranteed to raise a smile
So may I introduce to you
The act you've known for all these years

Sergeant pepper's lonely hearts club band

We're sergeant pepper's lonely hearts club band
We hope you will enjoy the show
We're sergeant pepper's lonely hearts club band
Sit back and let the evening go
Sergeant pepper's lonely, sergeant pepper's lonely
Sergeant pepper's lonely hearts club band

It's wonderful to be here

It's certainly a thrill
You're such a lovely audience
We'd like to take you home with us
We'd love to take you home

I don't really want to stop the show
But I thought you might like to know
That the singer's going to sing a song
And he wants you all to sing along

So let me introduce to you
The one and only Billy shears —
And sergeant pepper's lonely hearts club band

a înlesnit drumul prin multime pînă la limuzinela

puse la dispozitie de organizatorii. Apoi s-a întîmplat un lucru ciudat, revelat pentru prima oară în totalitate în cartea „The Love You Make”. În loc să fie duși la hotel, mașinile s-au întîmpinat spre port; o salupă l-a plimbat vreodată pe mare înainte de-a reveni la mal. Nu a fost vorba de un protocol sau ritual, ci un mod de a-și îndepărta pentru mai bine de o jumătate de oră de bagaje. Era extrem de neplăcut pentru toată echipa, căci se știa că în cutile pentru instrumente Beatles-ii ducătoare cu el cîteva kilograme de marijuana. De obicei, aceste cutii erau sumar controlate la vamă, dacă erau, ele bucurindu-se de un fel de imunitate diplomatică. La întoarcere li s-au returnat bagajele, fără a le fi date explicații, fără a fi puse întrebări. S-a crezut că drogurile au fost găsite, dar că oficialitățile preferau să tacă și că nimenei nu voia să fie implicat într-un conflict internațional, dar tocmai acest lucru s-a întîmplat.

A doua zi dimineață sase înști imbrăcați în uniforme celor care păzeau palatul președintelui au apărut la ușa camerei unde locuia Vic Lewis, agentul de impresariat al NEMS care organizase o parte din turneu și care se alăturase grupului în Japonia. Poliția militară voia să afle cînd vor ajunge Beatles-ii la „petrecere”. „Ce petrecere? Nu știu nimic de așa ceva”, a răspuns Lewis mahmud de somn. I-a îndrumat la Brian, care l-a urmat în dormitor cu Peter Brown. Acești polițiști în uniforme kaki aveau ceva enervant în voce cînd au întrebat din nou la ce oră vor fi Beatles-ii la „petrecere”. Cu greu au reușit să afle de la ei că Imelda Marcos, soția președintelui Ferdinand Marcos, dădea o petrecere de zi în cinstea băieților și că erau așteptați în cel

mai scurt timp la fortăreața președintelui Malachang. În anumite medii Imelda era mai temută decât insuși soțul-dictator; se asemăna Evi Peron cu reputația de a fi pe cît de pretențioasă, pe atît de venală. Iși dorea în jurul ei celebritați și oameni de vază și invitase 300 de copii la palat pentru a-i primi împreună cu ea pe Beatles-ii.

Brian, iritat, le-a spus că era prima oară cînd auzea de o astfel de invitație. Abia mai apoi a aflat că Tony Barrow, cel însărcinat cu relațiile publice, primise o astfel de invitație, dar nu se știe cum răspunsul nu fusese trimis. Indiferent ce se întimplase, Beatles-ii nu vor merge. El dormea în camerele lor, având nevoie de odihnă. Brian nu avea de gînd să li trezească și să le spună că intr-o jumătate de oră trebuie să fie la palat.

Cîteva minute mai tîrziu Brian a primit un telefon de la ambasadorul Marii Britanii în Filipine, care spuse că nu i se părea o idee prea bună că Beatles-ii refuză invitația doamnei Marcos. Tot ajutorul și protecția de care se bucurau la Manila erau un gest de curtoazie din partea președintelui. Filipine nu era țara potrivită în care să încalcă protocolul refuzind invitația, agă că ar fi bine să nu insulte cuplul președintelui. Brian i-a replicat că regreata, dar tot nu vor veni. Chiar dacă ar fi primit invitația la timp pentru a se pregăti, oricum ar fi refuzat. De mult, la Washington, în timpul primei lor călătorii în America, se stabilise politica NEMS: Beatles-ii puteau refuza orice invitație din partea unor persoane care detineau funcții oficiale, diplomați, roialități sau dicători.

Traducere și adaptare
GABRIELA SEICARU

(va urma)

MICHAEL JACKSON

Pentru a răspunde sutelor de scrisori adresate fraților Jackson Compania Motown l-a angajat pe tinărul Steve Manning. Acesta citea în fiecare zi corespondență grupului și răspundea scrisorilor inflăcără ale pustoielor care îl cereau în căsătorie pe Jermaine, mulțumind celor care îl trimiteau mici cadouri lui Michael și evită răspunsul la omniprezenta întrebare: „Cum reușîți să vă mențineți atât de bine frizura afro?”

Steve Manning, deși avea titlul oficial de „președinte al fan-clubului”, nu l-a cunoscut o bună perioadă de timp pe cei cinci frați. Cind a încercat să îl întâlnescă în culise, la Madison Square Garden, a fost îndepărtat fără menajamente. La concertul de la Philadelphia l-a căutat pe Tony Jones, însoțitorul grupului, care i-a promis că îl va prezenta tinerilor cîntărești. După două ore de așteptare în hoiul unui hotel asaltat de hoarde de tineri în căutare de autografe, două gorile l-au condus la etaj. Prima etapă: Papa Joe. Întrevaderea a fost scurtă. Joe Jackson l-a pus cîteva întrebări incisive și a ascultat tăcut răspunsurile. Apoi s-a ridicat brusc din fotoliu și i-a spus: „Hai să îți prezint băieții.”

Manning s-a trezit pe neașteptate într-o cameră, în mijlocul celor cinci frați. A descoperit rapid că băieții sunt perfect informați despre rangul și funcția lui, că uneori citează scrisorile sale de răspuns și că îl apreciază munca. Steve Manning avea

vîrstă lui Jermaine și va deveni cel mai bun prieten al fraților Jackson. O prietenie pe care cei de la Motown o vor resimți ca pe un permanent afront. Se instalașe în centrul familiei grăție unei intervenții directe a lui Joe Jackson. De fapt, Manning va fi rînd pe rînd confidentul fraților, asculta lor și chiar „baby-sitter” micuței Janet.

Prin Manning, Joe Jackson își reafirmă puterea pe care o deține asupra fiilor săi. Joe aprecia succesul copiilor săi, dar nu era de acord cu istoriile vehiculate de presă albă sau neagră, articolele laudative gen „Diana Ross a descoperit Jackson Five” sau „Gordy și rolul său major în afirmarea grupului Jackson Five”. Aceste articole nu țineau cont de contribuția pe care el, Papa Joe și soția sa Katherine au avut-o în lansarea grupului.

Pentru frații Jackson, introducerea lui Steve Manning în cercul familial a avut un efect benefic. Prin intermediul lui Steve, băieții au aflat amănunte la prima mină din viață ghețourilor. Născut și crescut în Harlem, Manning avea în suflet povestile luptelor de stradă care îl marcasă copilăria. Michael asculta fascinant înțimpiările evocate de Steve. Vroia să știe totul despre locuitorii Harlemului, despre dorințele și obiceiurile lor, și mai ales despre muzica pe care o asculta, despre discurile lor preferate.

Jackson Five vor petrece anul 1971 căutînd limitele gloriei. Aparent acestea nu există. La 20 ianuarie 1971, primarul orașului

lor natal, Gary, va boteza bullevardul principal „Jackson Five Boulevard”. În aceeași perioadă grupul înregistrează un nou single care va intra în topurile „Mama's Pearl”. Piesa urcă rapid pînă pe locul doi. La 31 ianuarie, familia Jackson, în formulă completă, revine la Gary. E prima lor vizită în orașul natal, după plecarea la Los Angeles. Mass-media din localitate său în delir. Edili orașului decretă zîua de 31 ianuarie „Zîua Jackson”. Primarul orașului va înmîna fraților cheia orașului. Compania Motown va filma toate ceremoniile și

va titla spectacolul televizat „Going Back To Indiana”, nume care va fi și titlu viitorului album. Reprezentatul revistei muzicale „Rolling Stone”, Ben Fong Torres, trimis special la fața locului scria: „Jackson Five s-au achită de toată această drăceașcă afacere cu o grăție stupefiantă și cu ușurință specifică vechilor profesioniști. Este evident că muzica lor va ajuta considerabil la realegerea primarului Gary Hatcher. Pusii au primit în dar un drapel american ce fluturase deasupra Capitolului la Washington și

o placă de la Universitatea Indiana în semn de mulțumire pentru speranța adusă în sufletele tinerilor americanii. Primarul Hatcher în persoană le-a înfințat cheia orașului spunind că este mindru să vadă că Jackson Five poartă numele orașului Gary din statul Indiana de-a lungul Americii și al întregii lumi”.

La această sărbătoare de la Gary fiecare din cei cinci frați Jackson a luat cuvintul. Tito a rezumat perfect situația spuind: „Sîntem fericiti să fim din nou acasă. Niciodată în lume nu este ca acasă”. Locurile natale ale fraților Jackson se tot schimbă. Pușii cu care făcuseră școală generală îl privesc ca pe niște semi-zei veniți din California.

La 19 septembrie 1971 concertul dat de Jackson Five în sala de sport a liceului din Gary, intitulat „Going Back To Indiana”, este difuzat la televiziune. La același spectacol milioane de telespectatori au avut ocazia să-i urmărească și pe Bill Cosby, Tom Smothers, Bobby Darin și mai ales pe temperamentala Diana Ross. În aceeași perioadă desenul animat „Jackson Five” începe să fie difuzat în fiecare sămbătă pe canalul ABC. Acest desen animat oferă fanilor aventurile lui Marlon, Jermaine, Tito, Jackie, Randy și Michael, într-o versiune revăzută și corectată de Hannah Barbera și produsă de Motown. Voile eroilor de pe micul ecran nu erau înregistrate de frații Jackson, ci de dubluri profesioniste ce imitau din studio. Jermaine vede azi în acest desen animat unul dintre compromisurile vieții sale, în timp ce Michael declară că grăție acestui film a început să iubească animalele, inclinările derivă din aventurile desenului animat în care personajele erau vietă de tot felul. Aventurile desenate ale Jacksonilor au avut un succес enorm. Ele l-au detronat pe sărmănat urs Yogi în sentimentele tinerei generații americane.

(va urma)

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

REVENIRI PROMISE

Armored Saint

• La aproape zece ani de la debut ARMORED SAINT continuă să fie „eterna speranță a heavy rockului american”. Contemporan cu Metallica și component din NWOCHM (New Wave Of Californian Heavy Metal) grupul se pare că este urmărit de ghiion, încă din clipa apariției la începutul anilor optzeci în cluburile din Los Angeles. Modificări de personal, contracte dezavantajăse, insuccese și tragedii l-au însoțit de-a lungul anilor. Doar puterile de coeziune de care dău dovadă compoziții trupei își datorează faptul că ARMORED SAINT mai există, spre imensa bucurie a unui grup de fani. Si dacă încă mai credeti că aveți de-a face cu un grup oarecare, aflați că prin 1983-1984 vocalul JOHN BUSH își a oferit posibilitatea să cînte cu METALLICA, iar după moartea lui Cliff Burton, primul bassist la care s-a gîndit Lars Ulrich a fost Joey Vera, refuzul celor doi de a se încorpora în unul din cele mai populare grupuri ale lumii fiind considerat la vremea respectivă „nebunie curată”.

• La puțin timp după vizionarea filmului „Excalibur”, bateristul GONZO SANDOVAL se decide să imprime grupului său „un aer periculos”. Era în 1982 și MÖTLEY CRUE, RATT, QUIET RIOT și alții ca el, ridicau fruntea spre lumină. Dar ARMORED SAINT nu este legat de California decât prin certificatul de origine. Ca și METALLICA, se desprinde de marea masă a grupurilor „Made in L.A.”, aerul, muzica și ideile sale fiind puternic marcate de soundul european MAIDEN, PRIEST, MOTÖRHEAD, SAXON... „Armura noastră este o protecție împotriva grupurilor gen Venom” afirma basistul JOEY VERA „Adoptăm o muzică heavy-metal dură, cu o privire optimistă asupra lumii și vom combate toate valorile false. De asemenea ne opunem total black metalului”.

• Cu puțin timp înainte de lansarea „Kill 'Em All”-ului semnat de METALLICA la finele lui 1983 JOHN BUSH (v), PHIL SANDOVAL (c), DAVE PRITCHARD (c), JOEY VERA (b) și GONZO (t) inaugurează Metal Blade Records prin EP-ul „Damnation Alley”. Una din piese, „Lesson Well Learned” este extrasă pentru a figura pe legendara compilatie „Metal Massacre II”. Următorul EP, „False Alarm” (1984) este considerat suficient de bun pentru ca grupul să înceapă înregistrarea primului său album, „o experiență complet nouă”, debutul „March Of The Saint” (1985) are o cotă prea liniștită, prea comercială, datorată producătorului Michael James Jackson (KISS) care nu sesizează corect direcția muzicală a trupei. Vinzările nesperat de bune, aduc 300 000 de dolari.

ULI JON ROTH, EX-CHITARIST LA „SCÓRPIONS”, A FOST CEL PUTIN DISCRET ÎN ULTIMUL TIMP. ÎNTILNIT ÎN BELGIA, EL ÎI VORBEȘTE LUI VINCENT RAPEZ DE PROIECTELE SALE ȘI DESPRE VIZIUNEA SA ASUPRA MUZICII ROCK.

Cu ocazia concertului-eveniment de la Bruxelles „Omagiu lui Jimi Hendrix”, l-am intervievat pe Uli Jon Roth, care a răspuns cu amabilitate întrebărilor noastre.

De ce ai ales chitară?

Pentru că, pentru mine chitară avea soundul cel mai frumos, ea prima în muzica ce-mi plăcea la vremea aceea. Mai tîrziu am invățat să cînt la pian, la vioară și multe alte instrumente.

Conflictul cu Scorpions și Dieter Dierks?

Am avut conflicte cu el acum 5 ani. Aveam un contract și a trebuit să mă lupt timp de 7 ani cu Dierks. A avut loc un proces și acum totul s-a rezolvat.

Ultimul tău album, „Beyond the Astral Skies”, este

• Albumul secund, „Delirious Nomad” (1986) etalează cu fideliitate spiritul ARMORED SAINT, gravitînd în jurul extraordinarului vocalist JOHN BUSH. Înregistrările sunt efectuate doar de BUSH, Pritchard, Vera și Gonzo, chitaristul PHIL SANDOVAL fiind îndepărtat din cauza drogurilor. Publicat de Metal Blade în America și Chrysalis în Europa, discul contabilizează 70 000 de cumpărători, spre mulțumirea comună a componentilor și a producătorului Max Norman (OZZY, Y & T, LOUDNESS).

• Beneficiind de un management de mare clasă, „Q-Prime” (Peter Mensch și Cliff Burnstein) același contractant al trupelor Def Leppard, Metallica, Dokken, cvartetul străbatere Americană alături de METALLICA (1985), FLOTSAM & JETSAM (1986), și HELLOWEEN (1987).

ai Statelor Unite”. (John Bush). „O apariție simplă și brutală, un aer sobru, comunicare călduroasă cu publicul și — punct capital — ARMORED SAINT se dovedește a fi un adevarat grup heavy-metal, nici thrash, nici FM, nici glam, lucru extrem de rar în zilele noastre”. (Metal Hammer). Numai o nedreaptă conjunctură și o defectuoasă difuzare a casii Chrysalis a privat „Saints Will Conquer” de „discul de aur”. De altfel, imediat după turneul european contractul cu firma britanică a fost anulat. Dar gîhioanele nu se opresc aici: agenția Q-Prime reziliază contractul, iar chitaristul JEFF DUNCAN (ex-ODIN) cooptat în vara '88 cu scopul restabilirii formulei de cîntet pleacă în toamna '89 și este înlocuit de ALAN BARLAM (ex-HELLION); ca și cînd n-ar fi fost destul, chitaristul și compozitorul

SAINT, din două motive. Pe de o parte pentru că este un chitarist foarte bun, pe de altă parte, pentru că este fratele meu. Din fericire Phil s-a dezobișnuit de droguri, pentru că din acest motiv ne despărțim de el înainte. Si vocalul

mult mai bună decît orice nou venit...“

• Imediat după regrupare, trupa se instalează în studio cu magicianul soundului, producătorul DAVE JERDEN (ROLLING STONES) cunoscut pentru faptul că în timp minim obține rezultate maxime. Fructul colaborării, „Symbol Of Salvation”, (lansat la 30.04.1991 în S.U.A. de Metal Blade și în Europa de IRS) este indiscutabil cel mai bun disc al formației. „Feeling, melodie, inteligență, power: un fenomenal album de heavy-metal” consemnează Metal Hammer...

Gonzo: „Albumul „Symbol Of Salvation” este pentru noi o misiune de credință intrucât poartă amintirea suflatului lui Dave și vrem ca aceasta să ajungă la cei pe care-i interesau. Personalitatea lui Dave și-a pus pecetea pe acest album deoarece multe piese le-am scris împreună, iar multe idei au fost ale sale. Din cele aproape 40 de piese făcute în ultimii trei ani, jumătate au fost scrise de Dave. De aceea la „Tainted Post” am păstrat pe disc soloul lui Dave, copiat de pe demo. Piesa povesteste tot ce s-a întâmplat cu noi în ultimii zece ani”.

• După un comentat turneu cu KING DIAMOND, Armored Saint realizează una dintre cele mai incendiare apariții ale noii ediții „Dynamo Open Air Festival” (Eindhoven, 20 mai 1991). Pentru această toamnă, este planificat deja un lung sir de concerte europene și un „dig” la London Marquee Club. Gonzo: „Pierderea unui prieten a-tit de apropiat a fost groznică, dar tragedia ne-a apropiat și mai mult. Stîm că nu ne putem încrede decit unul în celălalt și, chiar în muzica noastră, se poate simți că suntem de sușădati”...

DISCOGRAFIE

„March Of The Saint” Metal Blade/1985

„Delirious Nomad” Metal Blade/Chrysalis/1986

„Raising Fear” Metal Blade/Chrysalis/07.1987

„Saints Will Conquer” Metal Blade/Chrysalis/1988

„Symbol Of Salvation” Metal Blade/IRS/04.1991

SAINTS WILL CONQUER EUROPE

Discul numărul trei, „Raising Fear” (iunie 1987 — peste 100 000 de cumpărători american) și marele circuit în componența trupelor METALLICA/TWISTED SISTER crează premisele extraordinarului live „Saints Will Conquer” (iunie 1989), prezentat în premieră pe bătrînul continent, la festivalul Dynamo Open Air '89 de la Eindhoven, în fața a 25 000 de spectatori. „Faptul că n-am venit în Europa pînă acum este una dintre cele mai mari greșeli ale carierei noastre, deoarece muzica noastră sună european. Există două feluri de metal, american și european, Night Ranger și Judas Priest. Noi dorim să fim Judas Priest

rul DAVE PRITCHARD, bolnav de leucemie, se stinge în februarie 1990. Cite formații ar mai fi rezistat după aceste zguduri?

• ARMORED SAINT reușește nu numai să supraviețuască, dar să se și regenereze, Bush, Vera și Gonzo apelând la doi foști compozitori, chitaristii PHIL E. SANDOVAL și JEFF DUNCAN. Prințul tocmai își încheiește colaborarea cu MARK PAGANINI, celalăt părăsind fără regretă trupa LOST BOYS.

GONZO: „Am fost foarte curios să văd dacă PHIL va ajunge înapoi la ARMORED

John, a fost de părere că Phil e un talent muzical extraordinar, așa că l-am ales, iar pentru că între timp Jeff și-a rezolvat problemele personale nimic nu ne impiedica să-l luăm înapoi și pe el. Bineînțeleș că l-am audiat, dar Jeff și Phil au constituit o rezolvare

DISCOGRAFIE

„March Of The Saint” Metal Blade/1985

„Delirious Nomad” Metal Blade/Chrysalis/1986

„Raising Fear” Metal Blade/Chrysalis/07.1987

„Saints Will Conquer” Metal Blade/Chrysalis/1988

„Symbol Of Salvation” Metal Blade/IRS/04.1991

sesc unele trucuri interesante, dar aproape totdeauna mă plăcătesc.

Trebue să deducem că rock'n'roll-ul e mort?

Pentru mine, da. Nu-mi mai place rock-ul. Mi se pare plăcătosor de cîntat. Peste tot același acorduri repetate mereu. Cînd am început aveam 14—15 ani, atunci era genial, dar acum nu mai e la fel. Nu vreau să fac același gen de muzică mereu. Am nevoie de schimbare.

Chitară, mai poate evoluă?

Cred că va sfîrși prin a deveni un instrument clasic, ca pianul sau viovara.

Care e diferența dintre „Skies” și alte mărci de chitară?

Enormă. Există instrumente excelente, dar și foarte limitate. Pentru muzica mea am nevoie de sunete foarte înalte, ca pentru viovără. Alegera sunetelor pe Sky este mult mai diversificată. De 10 ani nu mai cînt pe alt fel de chitară.

Adaptare după „Rock Power” nr. 3, august 1991 de LUCIAN BURUZAN

POȚIUNEA MAGICĂ
A DRUIDULUI ROTH

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani, și a trebuit să aştept 2 ani pentru a ajun-

LP normal, vor fi două LP-uri sau CD-uri de 80 minute de muzică non-stop. Astăză inseamnă multă murcă și mult timp.

Te consideri un chitarist mare?

realizat în 1983. Nu crezi că e cam mult de atunci?

Da, și o perioadă lungă. Am făcut un turneu în '85, în cursul căruia am pierdut multă bani

Luciano Pavarotti, superstar

Cel mai faimos tenor al lumii se destăinuie

„Pavarotti cintă acolo!“ strigă un puști în Central Park din New York către prietenii săi, arătând cu mina înspre Great Lawn.

„Dumnezeule, hai să mergem!“ ciripi o membră a grupului eliberindu-și cu un gest rapid fruntea de cele cîteva suvițe de păr rebele. „Sau sătăpuțin“, adăugă ea. „Trebuie să spun și tate!“

Fani și simpli spectatori de toate vîrstele, rasele și naționalitățile inconjuraseră locul unde cel mai cunoscut tenor romantic din lume și dirijorul James Levine, cu prosoape turcesti în jurul gâtului și băuturi răcoritoare la picioare, repetau un concert de Verdi împreună cu orchestra și corul Operei Metropolitan.

Cu scurte intreruperi, în care se consulta cu Levine, Pavarotti nu se uită spre parc în timp ce cîntă, ci spre cer. Era fantastic să vezi un cîntăreț emoționind publicul într-o așa de mare măsură fără să pară și se adresa direct. „Parcă nici n-am existat“, îmi sopește o femeie de lingă mine.

In după-amiază următoare, în restaurantul Sandomenico, Luciano Pavarotti și cu mine „am făcut“, cum spune el, următorul interviu:

— Nu există nici o diferență în felul în care noi facem muzică, spuse el adăugind imediat, la fel de serios și la fel de important.

— Am întrebărat dacă există vreo similaritate între înregistrările pe care le face cu muzică de operă și cele de pe albume ca Mamma (1984) și Volare (1987), amindouă aranjate și dirijate de Henry Mancini, sau Passione (1985), o colecție de cîntece de dragoste napolitane. Muzica bună poate fi cea a lui Mancini iar cea prostă poate fi chiar muzica clasică, cîteodată, sau viceversa. Astă depinde de calitate iar calitatea depinde de felul în care faci muzica. Ultimul cîntec pe care l-am interpretat, a fost scris acum doi sau trei ani de Lucio Dalla. Cîntecul, care deschide *Tutto Pavarotti: Songs And*

Arias (1989), o compilație din cei 25 de ani de înregistrări, se numește „Caruso“. O minune de cîntec cu o linie melodică proprie secolului al nouăsprezecelea.

— Eu cred, „Caruso“ este o capodoperă absolută pe care o poți compara cu orice gen de muzică clasică din trecut. Totuși, eu sunt un cîntăreț de operă, și astă fără nici un fel de dubii. Opera este lucrul cel mai important pentru mine. Nu conține cîte concerte dați în cîmp sau în parc, sau cîte discuri înregistrate. Adeverăta opera este reprezentăția live, cu costume.

Anul acesta, Pavarotti a început înregistrările pentru un concert și o operă. Ultimul său disc live, în Concert, înregistrat în iulie anul trecut la The Bath Of Caracalla împreună cu Jose Carreras și Plácido Domingo a urcat în fruntea topurilor din întreaga lume.

— A fost un exemplu senzațional de reprezentăție live, spune Pavarotti despre așa numiți disc „Trei Tenori“.

Opera de al cărui nume să alegă cel al lui Pavarotti (pentru prima dată) de Othello de Verdi, considerat a fi cel mai greu rol de tenor. Lucrind cu dirijorul Sir Georg Solti, care și dădea concertele de adio, Pavarotti a cîntat rolul Maurului în 2 perechi de reprezentății la Chicago și New York.

— Am abordat Othello cînd eram foarte bolnav și întinut în pat pentru 15 zile. Cele două reprezentății din Chicago n-au fost deloc satisfăcătoare. În timpul primei, chiar și Solti avea febră, așa că nu prea stîm ce să-ă întărip. Cea de-a doua a mers mai bine, dar tot nu am fost mulțumit. Celelalte două din New York, cred eu, au fost destul de bune, luînd în considerare faptul că eram bolnav și că rolul era complet nou pentru mine și că nici nu făcusem prea multe repetiții. Pe de altă parte, părerea mea personală despre aceste patru reprezentății este că sunt foarte fericiți că le-am susținut. Cred că mi-ăs fi mustăcat îninile dacă nu le-ăs fi

acceptat.

Desi îl plac întrecerile, Pavarotti a susținut într-o răzăgnare că nici o sumă de bani și nici un fel de premiu nu î-l ar putea convinge să abordeze roluri pe

Desi Pavarotti tine mult la locurile natale, a optat pentru o carieră afiliată la London Records, Anglia și nu Italia.

— Am inceput să lucrez acolo foarte devreme. Am inceput să cînt în 1963, deci astă s-a întărit doar anii mai tîrziu. Dar modul meu de lucru s-a schimbat în Anglia. Am văzut că de serioși și că de critici erau ei, atât cu ei însăși că și cu ceilalți oameni cu care lucrau. Eu cred că astă este o comoră mare de tot pe care mi-ău dat-o englezii.

L-am întrebărat pe Pavarotti, care de curind a terminat de străbătuț aproape în întregime două continente, care a fost înconjurat de mass media și management în numeroase țări europene, căruia toti cei ce-l înconjoră — muzicieni, critici, dirigitori, impresari, membri ai familiilor, asociați și prieteni — par să face viața un adevarat labirint, dacă în anii săi de studenție de la Modena s-a gîndit vreodată că de complicată îi va deveni viața.

— Complicată? Dar nu este complicată deloc. Cine spune că viața mea este complicată? Este adevarat că nu m-am gîndit niciodată că va fi aşa de departe de casă. Eu cred că viața mea este de-a dreptul plăcitoare. Tot timpul știu unde voi fi peste nu stiu când să văd. În agenda scrie și unde voi fi peste trei ani și unde voi fi peste patru ani. Așa că nu este complicată. Complicat este că este dificilă. Astă-i altceva. Totul este dificil și totul trebuie făcut live. Astă face lucruri și mai dificile și ele devin complicate în acest sens.

Pavarotti mi-a spus că nu s-a gîndit niciodată că va devine atât de popular.

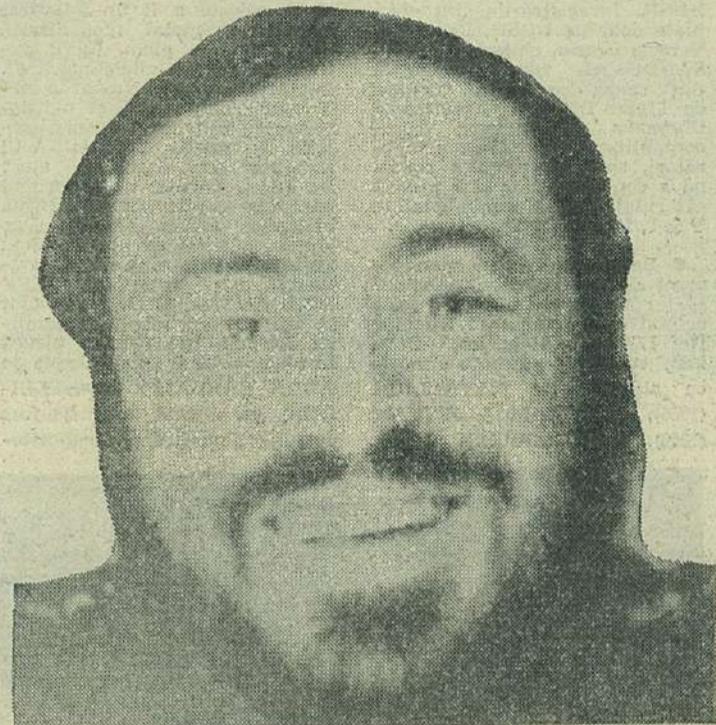
— Visul meu era să reușesc să cînt 12 opere și să fac turul lumii, cu ele, încercind tot timpul să mă simt că mai bine și să am o viață plăcătoare.

— L-am întrebărat dacă viața sa cîntă este plăcătoare. Cu o inflexiune ciudată în voce mi-a răspuns că el o „suspecteză“ să fie astă. Apoi a continuat:

— Cind ai o profesiune ca a mea, nu devii faimos într-o seară. Astă se face înctul cu incertul. Este un fel de luptă pe care o dai cu viața. Să există mici victorii pe care le pui una peste alta. Așa că este o plăcere incredibilă cînd vezi că totul merge bine.

Noi vorbim acum despre ceva bun, pentru că muzica este ceva foarte bun. Vorbim despre carierele umanității. Muncești și plătești anumite lucruri cu multe sacrificii, pentru că trebuie să fi foarte devotat muncii pe care o faci. Dar pe parcurs e rezistă și aceste minute realizări. Si sufletul tău este foarte, foarte bucurios.

Traducere și adaptare după revista „MUSICIAN“ ANCA LUPES

care el nu le crede potrivite pentru vocea lui. L-am întrebărat ce l-a făcut să-ă schimbe părere. Mi-a spus că însăși opera.

— Pentru că Othello este o operă așa de colosală — a replicat — mi-am spus: Nu am nici un motiv — chiar dacă voi produce un dezastru — să nu încerc. Să astă nu din ambicie; era o sansă să particip la punerea în scenă a unei piese muzicale atât de colosale, și mai era și aniversarea carierei lui Solti. Toate aceste lucruri la un loc m-au convins.

Mi-ai dat o lectie minunată: am invitat ce înseamnă cuvintul „profesionist“.

— Mi-a vorbit apoi despre sacrificiul lui profesional. Dar cind i-am expus punctul de vedere comun, cum că viața sa a fost sacrificată vocal, a spus:

— Din punctul tău de vedere, din punctul de vedere al unui „outsider“, este adevarat. Dar pentru mine nu, pentru că muzica este atât de frumoasă și incredibilă și noi nu am putea trăi fără ea. Așa că nu este un sacrificiu. Este o plăcere.

POVESTE FOLK

„De la mosi nostri noi am învățat / Doina și balada ce ni le-au lăsat“.

Așa începea și se sfîrșea, prin 1975 și apoi încă mulți ani, un cîntec al celor trei ieșeni din „Flacăra Folk Grup“. Folk, a-i? Că multe necazuri ne-mai au dus litera astă „k“ din cîntecul folk și în perioadele de mare suspicioane că ne-am fi închinat Occidentului și relor sale, nici nu-l prea putem trece pe afiș sau lă rostim la radio, așa că această muzică se numea „vocal instrumental“ sau „muzică și poezie“. Si atunci băteam monedă pe folclorul nostru, pe influența lui, și totuși această influență era în parte adevărată. Si nu din obligație se apela unor la poezia populară „Cincic de hal-due“-Dorin Liviu Zaharia și Olimpiu '61 sau Doru Stănculescu cu „Ai, hai“ sau chiar la cîntecul în sine (Marcela Saftiuc cu „Fii ai lacrimilor tale“ sau „Zorior de ziua“ și de ce să nu adaug aici, pe Tudor Gheorghe, rapsod cu un drum aparte). Dar mult mai importantă a fost influența suferită de folklul autohton prin preluarea unor date specifice folclorului (melopee de mare simplitate și intimitate, sentimentul de „dor“, o parte a instrumentelor folosite) sau mai precis, prin exprimarea unei stări afective specifică poporului român.

Dar nu trebuie să exagerăm această influență, după cum nu putem considera folkul cu pe o muzică de import. Cert este că lansarea rock-and-rollului în anii '50, cu zecile sale de variante, toate dansante, cu mare priză la o generație care ieșea din război trăia boomul societății de consum, a fost un fenomen social ce a uniformizat colectivitatea, gusturile și moda. Refluxul acestor stări, cit și tensiunile generate de „liberalizarea“ societății și individului au impus în anii '60 o diferențiere a opiniei și o structură mult diferențiată a genurii

lor muzicale, „fierbere“ care a atins apogeul, în anii '70, perioada cea mai fastă din istoria acestor muzici pe care o denumim în general prin cuvîntul „pop“. Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni dar cred că în deceniul următor vedetele „disco“ său Michael Jackson sau AC/DC au fost în primul rînd creații foarte comerciale ale sistemului audio-VIZUAL și râmine de văzut ce urme vor lăsa în istoria muzicii.

La noi, începuturile FOLK sunt învăluite în ceată (nu prea avem date, benzi, discuri, unele piese s-au uitat, altele se cintă „altfel“) dar ele au fost

Cronică sentimentală

sincere, spontane și pornite din dorința de exprimare a individualui și fără sens plorator, eu numesc această perioadă „folkul de strand“. Contextul social și economic a permis „democratizarea“ muzicii și chitară, mult mai ieftină și mai puțin pretențioasă decât pianul „bogatului“, a permis grupurilor de tineri să asculte și să divinizeze pe menestrelul care, seara, pe o bancă în parc, cînta cu aplombul vedetei de cartier „Marina, Marina“ sau muzica italiană care era la modă, cîntec „deșchisate“ sau încercări personale în care gindurile și acțiunile de peste zi se încheiau în primele încercări folk.

Mai precizez că folkul (inclusiv termenul) nu s-a inventat în anii aceia și că Bob Dylan a fost doar cel mai cunoscut în epoca respectivă, cel mai urmat. O să spun doar că Joan Baez care a fost mult mai angajată în social decât Dylan a debutat cu succes la 18 ani în

Newport Folk Festival, în 1960 a realizat primul album folclorice care conține multe balade scoțiene și abia peste doi ani îl va da o mină de ajutor lui Bob Solti și să se afirme, integrindu-l în concertele sale. Tot Baez a înființat în 1965 la Carmel Valley „Institutul de studii al non-violenței“, după ce în 1962, pe al treilea LP, a cintat „We Shall Overcome“, cîntec artistic devenit apoi cîntec social al tinerei generații.

După aceste cîteva considerente să urmărim locurile în care primii cîntăreți folk au apărut în public. Sînt în primul rînd liceele și cluburile studenților, cu observația că facultățile „tehnice“ dădeau în acea vreme majoritatea instrumentelor pop (ce să-i facem, era nevoie de „electronică“) și paradoxal, a cîntăreților folk. Publicul ce „gusta“ această muzică era studențesc și festivalurile naționale ale artei studenților (70-Timișoara, 72-Iași, 74-București) aveau o secțiune separată pentru grupuri, între care se stăruau și folkisti. Dacă în primul festival „A“ din '69 au cintat doar doi interpréti, studenții arhitecti Mihai Munteanu (cîntec „descințe ciupite la chitară folk“) și Andrei Giuroiu (Dylan și Donovan, instrumental), la ediția a două din mai '71 au fost mai mulți, între care Mircea Florian și Marcela Saftiuc. Nu se poate trece peste merituoasa acțiune a fratilor Ursulescu care conduceau un „Pop-Club“ la cîminul 303 al Politehnicii. Dar să-l urmărim pe Florin Silviu și povestea primului festival folk, așa cum am găsit-o scrișă de mină lui, pe o foaie de caiet: „Ne-am gîndit să organizăm un festival folk, intitulat pompos „Festivalul Național de Muzică Folk-Muzică și poezie“-editia intii“. Din lipsă de fonduri n-am putut invita deci o persoană din provincie. Marcela Saftiuc (anul I, Filologie, Cluj). În cele două zile de festival (22 și 23 aprilie 1971) trebuiau să apară 12 artiști,

dar ulterior au fost mult mai mulți. Printre participanți: Mircea Florian (Cibernetică an. 4), Mircea Vintilă (Construcții), Doru Stănculescu (Sc. Tehnică de Arhitectură), Liviu Răteanu și Victor Brătulescu (Arhitectură), Mircea Popa (Psihologie). S-a pus accent pe lucrări originale (muzică și text) dar și-a ausț și Woody Guthrie, Pete Seeger, Bob Dylan. În general s-a cintat individual dar au existat și grupuri (duo, trio): Vintilă a fost acompaniat de un flautist și un pianist, Mircea Popa (care avea deja poezii publicate) a venit cu încă un chitarist (Dan O-prina) și un violonist pentru a

Vali & Carmen OM CA ORICARE

Merg pe stradă să cintă și posac și nu știu ce să fac
Cind lumea privesc la mine mirată și spune că semăn c-o fată

De ce nu vrei să înțelegeți ?
sunt un OM ca și voi
Chiar dacă părul imi cade pe umeri suvoi

O cămașă cu flori dacă pun pe mine oamenii se uită lung
De botinile mele fără săreturi se miră că nu ma string

De ce nu vrei să înțelegeți ?
sunt un OM ca oricare
Chiar dacă nu port costum și pantofi de lac (eu „scir“) în picioare

Oamenii cred că eu nu știu să sufăr sau să lubesc
Că nu am și eu suflet și simțire ca toti cei ce trăiesc

De ce nu vrei să înțelegeți ?
sunt și eu un biet muritor
De ce știi să mă judecați numai după haine și păr ?

De ce știi să mă judecați numai după haine și păr ?

VALI&CARMEN
All right reserved

(VALI STERIAN — CARMEN MARIN)

10 melodii pentru
**VINERI NOAPTEA
 ÎN DIRECT**
 (8 noiembrie 1991)

1. De cîte ori îți spun la revedere — MIHAELA RUNCEANU

2. Battery — METALLICA

3. The Living Years — MIKE AND THE MECHANICS

4. Zilele ce trec prin mine — DIDA DRĂGAN

5. Baccardi Feeling — KATE YANAI

6. Have You Seen Her — MC HAMMER

7. I'll Be Good To You — RAY CHARLES, QUINCY JONES

8. Take A Chance On Me — ABBA

9. Nights In White Satin — MOODY BLUES

10. If You Don't Know Me By Now — SIMPLY RED

Azi sărbătorim cea de-a 40-a ediție a emisiunii! Săptămâna trecută s-a prezentat TOP POP la ambele secțiuni, ne-a vizitat OANA SIRBU și am primit noi corespondențe din Chicago (serialul lui David Pistru continuă). Cetălalt serial, Depêche Mode, realizat de Liviu Zamora, a ajuns la a 5-a ediție.

L.P.M.

OANA SIRBU

NUME NOI: ASALT

Stilul muzicii promovate: Speed & Trash Media de vîrstă 23 ani. Formația ființează din 1985.

Vasile Cristian, chitară solo, 25 ani, liber profesionist, este membru fondator al formației, în timpul liber joacă tenis de cimp, cintă din 1980, a mai cintat la Acid și Strop. Formații preferate: Kreator, Malmsteen.

Pătrănoiu George, chitară solo, 17 ani, elev, cintă de doi ani la Asalt și face de 11 ani chitară. A mai cintat la Forceps, formații preferate: majoritatea trupelor care promovează speed, thrash.

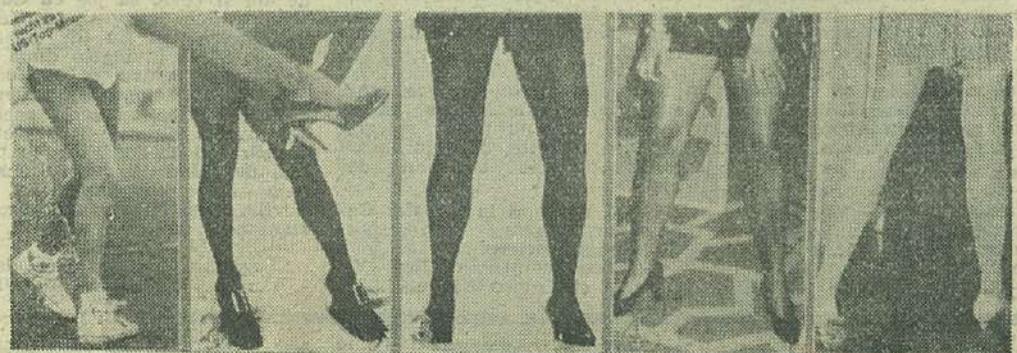
Billa Romulus, voce, 26 ani, distribuitor de ziare, a mai cintat la Iris și Joc Secund. Cintă din 1990 la Asalt. Hobby: și alte genuri muzicale (în afară de thrash și speed). A făcut scoala populară de artă, secția canto.

Mureșan Antonius, chitară bass, 24 ani, marină de profesie. Hobby: și alte genuri muzicale. Cintă din 1988 la Asalt.

Vasile Valentin, tobe, 23 ani, de profesie electronist. Hobby: fotbalul. Cintă din 1981, iar la Asalt din 1985.

C. VLAS

FOTO-GHICITOARE

ULTIMA RUNDĂ CU... PICOARE

INTERMEDIEM PRIETENII

LITĂ VALI (str. Avram Iancu, nr. 2, bl. 5, sc. A, ap. 30, Sinaia, cod 2180, tel. 973/13321): „În ultima vreme tot mai multe cluburi au prins viață. Poate stringem și noi rindurile și înființăm un „P.R.S. și V.N.D. Club”. Aștept idei, soluții, opinii despre și pentru a-l putea constitui” BORS MARIO AURELIAN (Aleea Plopilor nr. 1, bl. L, sc. 4, et. 3, ap. 74, loc. Tecuci, jud. Galați, cod 6300): „Am 1,80 m, 75 kg, ochi verzi, păr negru, 21 de ani. Sunt mare amator de muzică și corespondență. Doresc să fac schimb de texte, postere și materiale despre: Iron Maiden, Alice Cooper, Skid Row, Guns N' Roses, Sinéad O'Connor, George Michael, Roxette și Vangelis”. LIVIA PARASCHIV (str. Luminii, nr. 25, loc. Medgidia, jud. Constanța/8650): „Sunt una dintre cititoarele consecvente ale acestei reviste. Din păcate, am pierdut numerele 35, 36, 37. Poate, cineva, mă va putea ajuta, să intru în posesia lor sau în posesia textelor melodilor publicate”.

FAN CLUB Michael Jackson

A luat ființă Fan Club „Michael Jackson”. Fanii acestui interpret se pot adresa Creoiei Zamfirache, una dintre membrele fondatoare ale Fan Clubului: B-dul Muncii, nr. 222, bl. M 11, sc. 4, et. 4, ap. 77, sect. 2, București.

TOPURI DE TOT FELUL

TOP 1 NATIONAL METAL VIDEO-CASSETTES (Circus, 31 octombrie)

1. Extreme — Photograffitti
2. Skid Row — Oh Say Can You Scream
3. Megadeth — Rusted Pieces
4. Warrant — Quality You Can Taste
5. AC/DC — Clipped

HIT PARADER TOP 10 METAL ALBUMS (octombrie)

1. Slave To The Grind — Skid Row
2. Empire — Queensryche
3. Hollywood Vampires — L.A. Guns
4. Voodoo Hingham — Badlands
5. For Unlawful Carnaval Knowledge — Van Halen
6. Trixter — Trixter
7. Hallelujah Acres — Dangerous Toys
8. Hot Wire — Kix
9. What Goes Around Comes Around — Tuff
10. Dancing On Coals — Bang Tango

NATIONAL TOP TEN (Hit Parader, decembrie 1991)

1. Use Your Illusion I and II — Guns N'Roses
2. Metallica
3. Slave To The Grind — Skid Row
4. F.U.C.K. — Van Halen
5. Empire — Queensryche
6. Decade Of decadence — Mötley Crüe
7. Psychotic Supper — Tesla
8. Stranger In This Town — Richie Sambora
9. Facelift — Alice In Chains
10. Prisoners In Paradise — Europe

TOP 10 (vinzări la München din revista independentă ZILLO)

1. Fugazi — Steady Diet Of Nothing
2. Mudhoney — Every Good Boy Deserves Fudge
3. Die Krupps — 91-81 Past Forward
4. Dinosaur Jr. — Fossils
5. Flowered Up — A Life With Brain
6. Sampler — Mu-

sic For The 90's, 7. Nine Inch Nails — Pretty Hate Machine, 8. Tony Ak — New Girl Old Story, 9. Evil Horde — Horse Burning Down, 10. Das Ich — Die Propheten.

NETWORK UK TOP 50 (45 selecții din N.M.E. 26 octombrie)

1. World In Union — Kiri Te Kanawa
2. Always Look On The Right Side Of Life — Monty Python
3. I Do It For You — Bryan Adams
4. Wind Of Change — Scorpions
5. Get Ready For This — 2 Unlimited
6. Saltwater — Julian Lennon
7. Insanity — Oceanic
8. Change — Lisa Stansfield
9. Best Of You — Kenny Thomas
10. Baby Love — Dannii Minogue (de pe 30)
11. Dizzy — Vic Reeves & The Wonder Stuff
12. DJ Culture — The Pet Shop Boys
13. Go — Moby
14. The Show Must Go On — Queen
15. If You Cared — Kim Appleby
16. Real Life — Simple Minds
17. Swing Low — (Run With The Ball)
18. Union feat. England Rugby World Cup Squad

TOP 10 (preluat din „Billboard”, S.U.A.) singles

1. Emotions — Mariah Carey
2. Do Anything — Natural Selection
3. Romantic — Karyn White
4. Hole Hearted — Extreme
5. Something To Talk About — Bonnie Raitt
6. Good Vibrations — Marky Mark
7. I Adore Mi Amor — Color Me Badd
8. Everybody Plays The Fool — Aaron Neville
9. Can't Stop This Thing We Started — Bryan Adams
10. Love... They Will Be Done — Martika

D. J.

Locul actual	Editia trecuta	Nr. de presente	Titlul melodiei	Interpretul

TOP 5 POP - R

1			
2			
3			
4			
5			

TOP 5 ROCK - R

1			
2			
3			
4			
5			

TOP 10 POP - S

1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			

TOP 10 ROCK - S

1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			

